

# resurse spirituale

## ACCEPTÂND DIVERSITATEA

Nr. 41 - 2018

O colecție de articole  
pentru lucrătorii creștini din România

Lucrarea  
Împărăției  
într-o lume  
multietnică

**Scuturați-vă cătușele:**  
Perspectiva multietnică din Epistola către Romani  
Isaac Canales | 3

**Biserica sănătoasă:**  
Relații bazate pe dragoste și grijă  
Pablo Polischuk | 8

**Diferit – Dar în Familia Lui**  
Marcia Lednicky | 12

**Sămânță semnificativă – Seria Un seceriș continuu**  
Dă și la alții (Partea a 6-a); Înmulțește (Partea a 7-a)  
Rick Thomas | 15

**Pasiunea lui Dumnezeu pentru diversitate**  
Craig S. Keener | 20

**Seria Trăirea în Împărăție, Partea a 13-a**  
H. Maurice Lednicky | 26

**Viața alături de celălalt**  
Miroslav Volf | 29

**Cum vor auzi?**  
Randy Hurst | 33

# REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

**[www.resursespirituale.ro](http://www.resursespirituale.ro)**  
**[www.liferomania.ro](http://www.liferomania.ro)**

resurse  
spirituale

Revistă publicată de  
**LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL**  
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România  
Tel.: 0359.177.636; 0771.746.787  
E-mail: [edituralife@gmail.com](mailto:edituralife@gmail.com),  
Website: [www.liferomania.ro](http://www.liferomania.ro); [www.resursespirituale.ro](http://www.resursespirituale.ro)



**Colectivul de redacție:**

|               |                 |
|---------------|-----------------|
| Redactor Șef. | Warren Flattery |
| Traducător:   | Moricz Monica   |
| Editor:       | Moricz Monica   |
| Layout:       | Daniel Ardelean |

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

# Scuturați-vă cătușele:



# Scuturați-vă cătușele:

## Perspectiva multietnică din Epistola către Romani

de Isaac Canales

**C**reștinii trebuie să îmbrățișeze scopul lui Dumnezeu pentru civilizație și istorie. Scopul Lui este exprimat cu strălucită claritate în Epistola lui Pavel către Romani – acela de a chema un popor pentru Numele Său și de a aduna toate națiunile la închinare în Casa Lui. Viziunea multietnică a lui Dumnezeu este la fel de inclusivă și pentru Noul Israel. Întrucât viziunea lui Dumnezeu pentru popoare a fost închinarea multiculturală, mandatul Israelului vechi-testamental era în mod evident *misionar și global*.

Poporul evreu a respins chemarea lui Dumnezeu la evanghelizare, dar profeții au corectat această respingere a neamurilor de către evrei. Isus a spus limpede că Împărăția este globală, nu doar locală. În Romani, Pavel clarifică încă o dată: „Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos... arată acum prin scrierile prorocilor și prin porunca Dumnezeului celui veșnic, a fost adusă *cu scopul acesta* (completarea autorului), la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință” (Romani 16:25,26).

Evanghelia are scopul de a aduna din lume pentru Dumnezeu un popor care să fie asemenea unui buchet exotic, mixt. Viitorul bisericii – cel mai mare organism de pe pământ – este eterogen prin tendința cosmică, viziunea profetică și intenția supranaturală. Noi avem un mandat

**Prin însăși natura sa, împărăția lui Dumnezeu aprobă, înglobează și transformă orice cultură pe care o îmbrățișează.**

biblic și pastoral de a înainta împreună cu Dumnezeu către o viziune eterogenă a bisericii din vremea noastră, folosind Epistola către Romani ca pe un ghid.

Teologia multiculturală din Romani se desprinde din înțelegerea profundă pe care Pavel o avea cu privire la scopul lui Dumnezeu pentru națiunile din Vechiul Testament. Pavel vedea planul lui Dumnezeu pentru popoare ca fiind materializarea veștilor bune promise în cărțile profeților (Romani 1:2). Darul lui de apostol al neamurilor este strâns legat de mandatul biblic dat de Dumnezeu lui Israel, în care mântuirea este oferită „fiecăruia care crede, întâi iudeului și apoi grecului” (Romani 1:16).

### INTENȚIA LUI DUMNEZEU

De la începutul Scripturii, intenția lui Dumnezeu a fost aceea de a revela scopurile Sale pentru lume prin poporul Său ales, Israel (Romani 1:20; 3:2). El l-a ales mai întâi pe Avraam ca tată al evreilor. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din Babilonul antic. Avraam a ascultat de Dumnezeu prin credință și a primit tăierea împrejur (Romani 4:11).

Dumnezeu a promis că-l va face pe Avraam tatăl multor neamuri, nu doar al evreilor (Geneza 12:3; 17:5; Romani 4:18). Relația lui Dumnezeu cu Avraam și Israel a revelat scopurile Sale dar a arătat și respingerea arogantă a acestor scopuri de către Israel (Romani 10:3).

Dumnezeu l-a ales pe Avraam și l-a scos din mijlocul altor grupuri multi-culturale care se închinau la idoli păgâni. El i-a chemat pe evrei să i se închine doar Lui și i-a învățat să-i învețe și pe alții să facă același lucru (Romani 2:17–21). Prin legământul Său cu Israel, intenția inițială a lui Yahweh era de a-Și revela natura către toate națiunile. Prin poporul lui Yahweh, Cel Atotputernic voia să-Și reveleze caracterul față de toate popoarele. Dumnezeu dorea ca Israel să fie un exemplu pentru toate popoarele – vecinii să se iubească și să se ajute. Aceasta ne arată că încă de la început Dumnezeu este multicultural. El a dat poporului Său o misiune multiculturală: Aduceți-i și pe alții în legământul nostru.

### VIZIUNEA PROFETULUI ESTE MIXTĂ

În Romani, Pavel se referă în permanență la profeți, în special la Isaia. Isaia a înțeles inima lui Dumnezeu pentru diversitate. Prin profeți, Domnul a vorbit despre o lume multiculturală: „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor” (Isaia 42:6). „Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului... îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:6,7).

Viziunea de a ajunge la toate popoarele, exprimată de Isaia și de alți profeți, este considerată de Pavel ca una care vine din inima lui Dumnezeu. Aceasta a fost misiunea lui Israel și acum este misiunea bisericii. Ea este profetică. Este biblică. Este imperativă. Dumnezeu nu a sugerat această viziune multinațională doar lui Israel. Ei *trebuiau* să fie lumina lumii. Israel primise o sarcină misionară.

Pavel ne reamintește de misiunea lui Israel în Romani 9-11. Această viziune este de asemenea revelată clar în Romani 15:7. Ea începe cu o teologie a întâmpinării care este în concordanță cu Vechiul Testament și este baza pentru închinarea și părtășia multietnică. Ceea ce este revelat ca scop al lui Dumnezeu pentru Israelul Vechiului Testament se continuă în Noul Testament. De exemplu, Yahweh a insistat ca evreii să-i accepte pe străini: „Căci Domnul Dumnezeu vostru este Dumnezeu dumnezeilor... care nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri; care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte. Să iubiți pe străin, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului” (Deuteronomul 10:17-19). Isus a considerat popoarele ca fiind celelalte oi ale Sale (Ioan 10:16); Pavel a înțeles și el acest principiu al diversității (Romani 15), așa cum l-a înțeles și Ioan (Apocalipsa 7:9,10).

## STRĂINI SUNT PARTE A LEGĂMÂNTULUI

Israelii trebuiau să-i aducă pe acești străini în legământul lor și să-i câștige pentru dragostea lui Dumnezeu prin ospitalitate și prin revelația unui Dumnezeu bun și vrednic de încredere. Prozeliții, dacă se pocăiau de căile lor păgâne și îmbrățișau cultura și credința evreilor, erau primiți și acceptați în poporul lui Dumnezeu. Isus și Pavel le-au amintit evreilor că și-au neglijat și respins misiunea. Fiecare profet dinaintea lui Isus și Pavel le-a reamintit evreilor că au respins cu aroganță mandatul multicultural încredințat de Dumnezeu.

## VIZIUNEA MULTIETNICĂ A LUI DUMNEZEU

Deși Dumnezeu a arătat clar că poziția lor privilegiată este ceva oferit și nu câștigat prin merite, evreii au fost înfumurați și comozi în poziția lor de aleși. Ei au uitat că nu au fost aleși pentru că ar fi fost deosebiți; mai degrabă erau deosebiți datorită alegerii. Ei au desconsiderat poruncile generale cu privire la dragoste și dreptate, s-au simțit liniștiți și în siguranță în zona lor de confort (Mica 6:8; Leviticul 19:18). Ei au uitat că Moise a fost căsătorit cu o femeie africană, Avraam venea din zona pe care astăzi o numim Irak, iar Rut era o moabită păgână. Genealogia lui Mesia este multietnică. În istorie nu a existat o descendență evrească pură. Ei au uitat că propria lor moștenire era diversă și ca o ironie i-au exclus pe alții de la binecuvântările Dumnezeului lui Israel. Ei au ajuns aroganți pentru aptitudinea lor de a păzi legea lui Dumnezeu. Au uitat complet motivul pentru care Yahweh i-a separat; și-au pierdut mandatul multicultural de a fi o lumină pentru popoare. Ca urmare, misiunea lor s-a prăbușit în cenușă, lăsând în urmă doar o mândrie etnocentristă. Israelii au înlocuit viziunea multiculturală a lui Dumnezeu, justificând exagerarea istoriei lor, a tradițiilor și a practicilor religioase. Pentru ei exista doar unitate dar nu și misiune. Dacă răul misiunii nu a curs mai departe, s-a transformat într-o mlaștină.

## MULTICULTURALISMUL ESTE O VIZIUNE PROFETICĂ

În contrast cu aroganța semenilor Săi evrei, Isus – Dumnezeu revelat ca om – a trăit radical și deplin teologia vechi-testamentală a întâmpinării. El a fost controversat. El a șocat instituțiile vremii, dar a fost extrem de fidel acestei teologii. Isus i-a îmbrățișat pe leproși, pe greci și pe câini

(termen evreiesc pentru alte popoare). Pe orice păcătos care s-a pocăit, El l-a primit în împărăția Sa de vindecare și intimitate cu Dumnezeu, a îmbrățișat această lume diversă și păcătoasă. El a afirmat că face doar ce vede pe Tatăl făcând (Ioan 8:28). Acceptând neamurile și păcătoșii, El a împlinit Legea și profeții (Matei 5:17-20) și i-a provocat pe farisei să exceleze în temele esențiale ale Scripturii nu în cele minore. În Romani, Pavel ne amintește despre atitudinea multiculturală a lui Isus: „Să aveți aceleași simțăminte unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus” (Romani 15:5).

Isus i-a revelat pe deplin lui Pavel această cultură a Împărăției. Pavel l-a văzut pe Isus ca etalonul a ceea ce este adevărat și bun – acele părți ale credinței creștine ce nu pot fi negociate. Împărăția Sa este standardul pentru toate valorile noastre culturale, credințele și caracteristicile noastre. Pavel a zis: „Împărăția lui Dumnezeu este neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17). Prin însăși natura sa, împărăția lui Dumnezeu aprobă, înglobează și transformă orice cultură pe care o îmbrățișează. De aceea, recunoscând că nicio cultură nu este întruchiparea întregului adevăr și știind că în anumite puncte evanghelia este ofensatoare tuturor culturilor, noi ne putem bucura de lucrarea Creatorului în culturi diferite de a noastră.

**Deci, o întrebare pentru fiecare pastor: Să construiesc o biserică ce ne izolează de ceilalți sau ar trebui să îmbrățișez teologia de întâmpinare a lui Pavel?**

Pavel a încercat să-i învețe pe creștinii slabi (Romani 14:1) și pe cei tari din Roma acest adevăr: Noi putem învăța din întâlnirea unică a altor popoare cu Domnul tuturor culturilor. Dar a aduce împreună într-un singur trup culturi diferite nu este un lucru ușor, așa cum vedem în biserica din Roma (Romani 14:1-15:3). Pavel s-a confruntat cu o uriașă ciocnire culturală.

## ELEMENTE MULTICULTURALE ÎN ROMANI

Iudeii slabi și neamurile tari din Romani sunt exemple de tensiune multiculturală în biserică (Romani 14:1; 15:1). Pavel era martorul acestei realități. Cartea Romani este răspunsul lui Pavel la întrebările care rezultă din teologia divină a întâmpinării în Cristos, așa cum era ea practică în Roma printre evrei și neamuri. Ce se întâmplă când evreii și neamurile ajung la mântuire și se întâlnesc împreună la închinare și părtășie? Este posibil ca albi, negri, mulatri și asiatici să se întâlnească la închinare? Ar trebui să fie așa? Ce culoare trebuie să aibă închinarea normativă de acolo? Este acolo o singură cultură? Ce spunem despre o biserică din oraș, în contrast cu cele de la țară? Poate ea să fie multiculturală?

Toate acestea sunt întrebări grele în contextul multiethnic. Răspunsurile lui Pavel la problemele multiculturale ale timpului său sunt valabile și pentru pastori de astăzi. Când a răspuns la conflictele culturale dintre iudeii și neamurile din biserica din Roma, Pavel a stabilit niște principii multiculturale pentru biserica din toate timpurile. Aceste principii sunt răspunsuri satisfăcătoare consolidate pe

temelia biblică, profetică și teologică așezată de Dumnezeu în Vechiul Testament și de Domnul nostru Isus Cristos în Noul Testament. În Romani, Pavel a revelat teologia întâmpinării în Cristos de la 1:5 la 15:13. În Romani 1:5 apostolul ne reamintește de mandatul multicultural: Harul lui Dumnezeu a fost primit ca să aducă „pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile”. El își încheie epistola cu același mandat (Romani 16:26).

Cuvântul pentru neamuri este *ethneis*, de unde avem termenul de etnic (non-iudaic). Romani 1:16 ne aduce aminte că vestea bună a legământului divin de iubire este „întâi a iudeului și apoi a grecului.” Înainte de aceasta, ca evreu creștin, Pavel, smerit și conștient de ceea ce spunea, s-a definit pe sine ca un misionar pentru barbari și pentru greci (Romani 1:14). Evident, el a fost un apostol multicultural. Dacă noi astăzi avem întrebări despre contextul multicultural, ne putem duce la cartea Romani pentru răspunsuri.

## REVELAȚIA MULTICULTURALĂ PENTRU BISERICĂ

Pe măsură ce Pavel insistă în preocuparea lui misionară pentru popoarele lumii, el aduce în lumină marele adevăr profetic că evreii și grecii deopotrivă au eșuat înaintea slavei lui Dumnezeu și toți pot avea îndreptățire fără plată, doar prin credința în Cristos (Romani 3:22,23). El îl prezintă deschis pe Avraam, tatăl tuturor neamurilor, ca pe un exemplu de credință ascultătoare. El îi cheamă pe evrei să își

**Când a răspuns la conflictele culturale dintre iudeii și neamurile din biserica din Roma, Pavel a stabilit niște principii multiculturale pentru biserica din toate timpurile.**

amintească misiunea lor uitată pentru alte neamuri: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” (Romani 10:15).

Într-un pasaj profetic și mai provocator, Pavel le reamintește evreilor răzvrătiți scopul multicultural al lui Dumnezeu, în pofida respingerii lor înguste: „Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine». Pe când, despre Israel zice: «Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă»” (Romani 10:20,21). Dumnezeu îi reamintește lui Israel (și la fel fiecărui pastor) că și-a pierdut sensul misiunii în lume pentru că a dorit să rămână în zona sa de confort cultural. Aceasta ar trebui să fie o lecție pentru noi cei de astăzi. Mandatul nostru este să amestecăm culorile – din bănci, până la platforma amvonului și la comitetul bisericii – cât mai demografic posibil și să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să pună pensula pe pânză.

## ACCENTUL PE A FI BIBLIC

Privind în societatea americană, ne amintim că intenția lui Dumnezeu este ca toate culturile, limbile și stilurile să se închine în casa Lui ca o familie a Lui. Noi spunem prietenilor

noștri că în împărăția lui Dumnezeu toți sunt bineveniți. Dar cât de bineveniți sunt ei?

Rădăcina ipocriziei evanghelicilor este o îngâmfare continuă, o incapacitate istorică de a înțelege îndurarea nestămutată a lui Dumnezeu pentru toată lumea și dragostea Lui neclintită față de cei mai antipatici dintre noi. Măsura în care simțul importanței și valorii noastre este menținut prin religie și cultură – de la culoarea pielii noastre, până la etica noastră profesională și la cartierul în care trăim – este gradul în care rămânem independenți față de Dumnezeu și îngâmfăți în îngustimea noastră. Cristos nu ne poate ajuta. Măsura în care puternicia din bisericile noastre (Romani 15:1) refuză să poarte sarcina celor slabi ai altor culturi este gradul în care noi suntem pe placul nostru și nu al lui Cristos. „Căci și Cristos nu și-a plăcut Lui însuși”, ne spune Pavel (Romani 15:3). Deci, o întrebare pentru fiecare pastor: *Să construiesc o biserică ce ne izolează de ceilalți sau ar trebui să îmbrățișez teologia de întâmpinare a lui Pavel?* (Romani 15:7). Este ușor să ridici o biserică de o singură culoare și o singură limbă. Oricine poate ridica o biserică de aceeași culoare și cultură. Totuși, încercați amestecul cu intenție. Încercați să construiți o biserică multirasială, dacă vă permite locul, timpul și demografia. Aceasta este o provocare. Dar pentru aceasta a murit și a înviat Cristos. Merită să sacrificați confortul pentru a amesteca superb o mie de limbi.

## CALEA LUI DUMNEZEU AR PUTEA SĂ NU FIE CEA MAI UȘOARĂ

Pavel spune în Romani 15:7, gândindu-se la conflictul evrei/neamuri din Roma și din multe alte dintre bisericile sale: „Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Cristos, spre slava lui Dumnezeu”. Acest cuvânt de speranță și slavă a fost dat în lumina conflictului cultural din biserică. Calea ușoară ar fi fost aceea de a forma o biserică pentru evrei și una pentru neamuri. Dar calea lui Dumnezeu poate să nu fie calea cea mai ușoară. Calea mai grea aduce o slavă mai mare lui Dumnezeu.

Cei slabi din Romani 14:1 erau creștinii evrei. Cei tari din Romani 15:1 erau neamurile mândre care disprețuiau reglementările dietei evreiești. Slavă lui Dumnezeu că aceștia se găseau în aceeași biserică și căutau soluții. Frații evrei nu mâncau șuncă, slănină sau carne de porc. Creștinii dintre neamuri, care se presupune că trăiau prin credință, puteau savura aceste alimente cu o conștiință curată. Pavel a amintit ambelor culturi că Isus a murit pentru diferențele noastre. Lucrarea Sa a fost ca să unifice, nu să despartă (Romani 14:19). Merită mâncarea acest preț?

Astăzi este important să nu ne mai temem de cei care nu sunt ca noi și să adoptăm atitudinea lui Cristos care a fost un slujitor (Romani 15:8) susținut de dragostea pentru cei slabi.

## ACCEPTAREA NU ESTE TOLERANȚĂ

În Romani, Pavel ne învață să ne străduim prin problemele create de multiculturalism și să nu cedăm adoptând soluțiile lumii noastre. A aborda problemele diversității în Părtașie prin îmbrățișarea și acceptarea reciprocă în Cristos înseamnă a spune nu la soluțiile lumii. Răspunsurile lumii sunt: prejudecata, rasismul, segregarea, violența, toleranța și

părtășia în zona de confort. Pavel nu a spus tolerați-vă unii pe alții. Toleranța este un rasism politic, un păcat tăcut. Pavel spune „primiți-vă” unii pe alții, nu tolerați-vă unul pe altul (Romani 15:7). Cuvântul *proslambano* înseamnă a accepta și a primi bine, nu a tolera sau a suporta.

Cuvântul pentru „a primi” în Romani 15:7 este ca o îmbrățișare largă. *Proslambano* înseamnă îmbrățișare. În Romani, răspunsul lui Pavel la segregare este o îmbrățișare multirasială. Dumnezeu nu preferă o singură culoare atunci când toate culorile ar putea fi în comitet, în personalul angajat, în familie și în echipă. Prețul ignorării mandatului biblic pentru închinare multiculturală este prea mare. Biserica, așa cum ne-a amintit Pavel, trebuie să se uite în Scripturi pentru a vedea viitorul dorit de Dumnezeu și a

scutura cătușele ce ne țin în zona noastră de confort cultural, de individualism și toleranță politicoasă. Calea este marcată pentru noi în Romani 14:1 până la 15:1-13. Așadar, „primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu” (Romani 15:7).



**ISAAC CANALES** este pastor senior la Mission Ebenezer Family Church, Carson, California.



## BIBLIA DE STUDIU PENTRU COPII

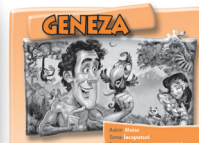
» LIFE PUBLISHERS

### Biblia de studiu pentru copii

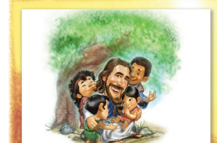
se bazează pe convingerea fermă că oricine Îl acceptă astăzi pe Cristos poate să cunoască aceeași putere a Duhului Sfânt care a lansat Biserica în cartea Faptele Apostolilor, capitolul 2. Viața creștină călăuzită de Duhul

Sfânt, despre care citim în Biblie, este un tipar pentru oricine Îl urmează pe Isus. Am creat această Biblie cu scopul de a oferi instrumente care te pot ajuta să fii plin de prezența puterii lui Dumnezeu în viața ta. Pe lângă textul complet al Vechiului și Noului Testament, această Biblie include multe texte suplimentare care te ajută să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu.

- » **Peste 1200 de note de studiu**
- » **66 de introduceri la cartile Bibliei**
- » **12 articole de învățături biblice**
- » **Tabel cu unitati de masura**
- » **Planul de mântuire**
- » **Versete care te vor ajuta la nevoie**
- » **Peste 100 de ilustratii originale**
- » **Glosar de termeni**
- » **Concordanta NTR**
- » **8 pagini cu harti**
- » **Index tematic**



**GENEZA**  
Introducere  
Cuvântul lui Dumnezeu  
CUM SĂ DEVENIM COPII CREDINCIOȘI AI LUI DUMNEZEU



**EXODUS**  
Introducere  
Cuvântul lui Dumnezeu  
CUM SĂ DEVENIM COPII CREDINCIOȘI AI LUI DUMNEZEU



- 1700 pag.
- 14 x 22 cm
- copertă cartonată: **120 lei**
- copertă flexibilă: **130 lei**



# BISERICA SĂNĂTOASĂ:

## Relații bazate pe dragoste și grijă

de Pablo Polischuk

**R**elațiile sănătoase din contextul trupului lui Cristos pot fi definite ca o părtășie care experimentează deopotrivă bunătatea și absența răului. O părtășie autentică poate fi obstrucționată de variabile demografice prezente oriunde în lume, ca de exemplu rasismul, etnocentrismul, stratificarea socială, nivelul de educație, puterea economică și realizările personale. Alergarea după priorități greșite la care se face aluzie în Ecclesiastul — bogăție, muncă, înțelepciune și o viață de plăceri — ne îndreaptă atenția spre strădaniile pământești. Efortul de a fi competitivi ne izolează și ne separă unii de alții și ne împiedică să ne concentrăm unii asupra altora cu dragoste și grijă reciprocă.

## DIVERSITATEA ADUCE PROVOCARE

În general, bisericile sunt alcătuite din grupuri definite natural sau demografic. Totuși, diversitatea culturală și etnică a pătruns în contextul în care trăim, iar astfel a apărut o realitate multietnică și multiculturală.

Provocarea de a intra în relații bazate pe dragoste și grijă reciprocă într-un context multietnic și multicultural nu este ceva nou. Încă de pe vremea Bisericii primare în cartea Faptele Apostolilor, biserica s-a confruntat cu asemenea dileme. Alegerea diaconilor s-a făcut ca răspuns la cerințele

**Provocarea de a intra în relații bazate pe dragoste și grijă reciprocă într-un context multietnic și multicultural nu este ceva nou.**

impuse de deosebirile interculturale pentru împărțirea hranei în rândul văduvelor de origine ebraică și greacă (Fapte 6:1–6). Reticența și teama lui Petru de a-i împărtăși evanghelia unui centurion roman sunt relatate sincer, fără a ascunde accentele puternice ale etnocentrismului său (Fapte 10:28,29,34,35). Primul conciliu ținut la Ierusalim s-a ocupat de dilema referitoare la practicile și obiceiurile apărute prin amestecarea evreilor și a neamurilor în același Trup al bisericii (Fapte 15). După aproape două mii de ani, noi, în actuala situație interculturală, ne confruntăm cu propriile noastre provocări.

## UNITATE ÎN DIVERSITATE, BAZATĂ PE DRAGOSTE ȘI GRIJĂ

Ce putem face pentru a pune în valoare pe deplin unitatea în diversitate? Ce putem face pentru a cultiva unitatea descrisă în rugăciunea lui Isus din Ioan 17? Pe lângă sentimentele noastre în această privință sau actualele tendințe din societate, atitudinile, valorile și practicile noastre sunt deseori departe de ceea ce Dumnezeu a definit ca realitate. Aceasta include modurile în care trebuie să interacționăm unii cu alții și să avem grijă unii de alții. În Noul Testament, termenul „unii cu alții” apare de peste 50 de ori. Mandatul biblic indică faptul că noi facem parte din familia lui Dumnezeu, de la care ne tragem numele (Efeseni 3:14,15).

Faptul că numele nostru *se trage* din Dumnezeu înseamnă că el trebuie definit de Creatorul, Autorul și Inițiatorul existenței umane. A ne primi numele de la Dumnezeu

înseamnă a fi inclus în parametrii voii Sale și scopului Său — adică să fim și să facem ceea ce Dumnezeu a intenționat pentru noi, încă înainte de facerea lumii. Fundamentele a ceea ce suntem și ceea ce trebuie să facem sunt date în Scriptură și au fost adevărate de către Duhul Sfânt de la Rusalii încoace.

Cu toții ne tragem originea din primul om, Adam. Dar de la cel de-al doilea Om, Isus Cristos, noi am primit o nouă natură. Deși Dumnezeu l-a ales pe Avraam să fie întemeietorul unei națiuni deosebite, dându-i porunci clare care apar în Lege (Vechiul Legământ), Dumnezeu care inițiază relația a început acum un Nou Legământ cu cei care cred evanghelia. În loc să ni se dea un nou set de porunci, noi suntem chemați să acceptăm provocarea de a ajunge asemenea lui Dumnezeu, de a fi înzestrați cu puterea trăirii în dragoste așa cum a umblat Cristos și de a ne arăta plini de dragoste, ca niște copii ai Lui preaiubiți (Efeseni 5:1,2). Asemenea caracteristici sunt adânc înrădăcinate în inimile și mințile noastre (Ieremia 31:33; Evrei 8:10; 10:16) și sunt necondiționate, proactive, pline de har, îndurare, iertare. Ele mai înseamnă și capacitatea de a uita greșelile altora, de a primi împuternicire, de a ajunge la intimitate și la o constantă reînnoire și transformare a ființei noastre.

Efectele chemării lui Dumnezeu și ale acceptării poruncilor Lui sunt evidente: De acum înainte, noi nu mai privim pe nimeni prin prisma umanității noastre. Adică, nu stabilim o comunitate sau o părtășie pe baza premiselor culturale sau etnocentrice, ci pe redefinirea ființei noastre în Cristos. Pavel adaugă că și dacă L-am privit odată pe Cristos dintr-o asemenea perspectivă, nu-L mai privim ca atare (2 Corinteni 5:16). Astfel, părtășia noastră nu depinde de asemănarea culturală sau etnică și nici de diferențierea culturală. Ea se bazează pe faptul că suntem ancorați într-un Dumnezeu care ne definește, din care ne tragem numele, și pe faptul că ni s-a dat un mandat supracultural care cere să ne acceptăm unii pe alții în Cristos.

## RELATĂRI SCRIPTURALE DESPRE ETNOCENTRICITATE ȘI SOLUȚIILE LOR

Forțele etnocentrice sunt puternice, așa cum se arată în purtarea ezitantă de care a dat dovadă Petru când i s-a oferit privilegiul de a vesti Neamurilor evanghelia în Cezareea (Fapte 10). A fost nevoie ca aceeași vedenie să se repete de trei ori, însoțită de invitația de a servi mâncare păgână, pentru că fără acea vedenie ar fi fost dificil ca Petru să accepte acea misiune.

Evreii priveau neamurile ca pe niște ființe indezirabile, necurate și inferioare celor aleși. Ca urmare, evreii gândeau că

**Încă de pe vremea Bisericii primare în cartea Faptele Apostolilor, biserica s-a confruntat cu asemenea dileme.**

neamurile au fost excluse de la Împărăție. Totuși, Dumnezeu avea alte planuri, așa cum se afirmă în Scriptură. Dumnezeu care ne definește a chemat toate popoarele și triburile să devină

# DUMNEZEU A SALVAT ACEASTĂ LUCRARE

Pastorul Russell Hodgins a venit la International Christian Center (ICC) în Staten Island, New York, cu aproape 19 ani în urmă, acceptând să păstorească o congregație de aproximativ 100 de persoane. El a acceptat și să-și asume povara unei biserici care se confrunta cu prescrierea unei ipoteci și cu colaps financiar.

ICC a avut o lungă și bogată istorie în Brooklyn înainte de a se muta în Staten Island în 1980. Dar când pastorul fondator a acceptat să slujească într-o altă lucrare, la scurt timp după aceea, congregația a scăzut numeric, iar datoria acumulată a scăpat de sub control.

„Dobânda ajunsese la 1000 de dolari pe zi când am venit eu, în octombrie 1998,” a declarat Hodgins. „Provocările erau peste puterile oricărui om de a rezolva acea problemă, așa încât era nevoie de o minune de la Dumnezeu, de o despărțire a apelor Mării Roșii. Dumnezeu a salvat această lucrare.”

Când este întrebat cum e posibil ca o biserică de 100 de persoane, cu peste 6 milioane de dolari datorie, poate deveni o biserică de 2000 de oameni cu un buget anual de peste 2 milioane de dolari, Hodgins nu oferă un răspuns prea elaborat.

„Pentru mulți sună prea simplist”, spune el. „Dar eu am luat decizia de a-L predica pe Isus și de a-i iubi pe oameni. Isus a zis: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32). Eu i-am iubit pe oameni indiferent de cultura lor sau de limba pe care ei o vorbesc, iar la biserica noastră au venit oameni din orice cultură și de orice limbă. Dar nu numai eu am făcut asta. Întreg personalul nostru angajat a luat decizia de a ajunge cu mesajul Evangheliei la cât mai mulți oameni.”

Dumnezeu a onorat obiectivul urmărit de ICC. Hodgins crede că Dumnezeu este cel care le-a adus în cale un dezvoltator local

ce a cumpărat proprietatea de 2 hectare a bisericii la prețul de 6 milioane de dolari, apoi a vândut înapoi bisericii o parcelă de pământ și cu clădirea de pe ea cu 2,6 milioane de dolari iar restul terenului l-a folosit pentru a construi mai departe. Dezvoltatorul chiar a semnat ca garantor un nou împrumut pentru ICC.

Astăzi, oameni din întreaga lume participă la trei servicii divine în limba engleză duminică dimineața și la un serviciu în limba spaniolă duminică seara.

„Facem toate eforturile ca să păstrăm unită această biserică”, spune Hodgins. „Nu este vorba aici despre biserica hispanică sau de biserica americană, ci este vorba doar despre serviciul în limba spaniolă sau în limba engleză. Noi toți suntem o singură biserică”. Hodgins crede că Dumnezeu a salvat ICC pentru a avea un impact asupra New York-ului și a lumii.

„Mulți dintre oamenii noștri s-au dus în țările lor de origine – Haiti, Jamaica sau Bangladesh și au impact acolo”, spune el. „Noi influențăm acele vieți, chiar dacă în mod indirect”.

În ultimii ani, Hodgins a slujit și pe plan internațional. El tocmai pregătește un seminar pentru pastori și lucrători în biserici care va fi organizat în Bangladesh. Aceasta va fi cea de-a patra vizită a lui acolo.

„Eu cred că închinarea și predicarea peste care este revărsată ungerea lui Dumnezeu, dar și dragostea față de oamenii de pretutindeni vor contribui la zidirea bisericii”, afirmă el. „Încă sunt extrem de emoționat când încep să povestesc despre ce-a făcut Dumnezeu pentru noi”.



**SCOTT HARRUP**, editor-șef,  
Pentecostal Evangel, Springfield,  
Missouri

parte din poporul Lui și nimeni, nici măcar un apostol, n-ar trebui să numească necurat ceea ce Dumnezeu a curățit.

Pentru a exemplifica și mai bine orientarea etnocentrică a celor ce credeau că doar ei au o relație cu Dumnezeu, Faptele Apostolilor 10:14 prezintă răspunsul lui Petru: „Nicidecum, Doamne!” (Dacă Îl refuzi, El nu este Domn; dacă este Domn, nu-L poți refuza.) Alte pretexte aflate la limita unei declarații neplăcute sunt consemnate la prima întâlnire dintre apostol și Corneliu, un sutaș roman (Fapte 10:27–29). Trecând peste atitudinea inițială și purtarea rezervată a lui Petru, Dumnezeu

**Lăsați-L pe Duhul Sfânt să redefinească în mintea voastră realitatea interculturală care a fost deja definită de Dumnezeu!**

i-a întrerupt predica botezându-l pe Corneliu și pe întreaga lui familie în Duhul Sfânt — o manifestare acustică și energică, de nivelul experienței penticostale trăite la Cincizecime în Ierusalim de către toți ucenicii evrei (Fapte 10:44–46). Mai târziu, la primul conciliu bisericesc din Ierusalim, un Petru transformat de Duhul va apăra dreptul neamurilor de a avea acces la promisiunile și beneficiile Împărăției (Fapte 15).

Primul conciliu a fost convocat pentru a se ocupa de provocările noilor relații interculturale ce se conturau în trupul lui Cristos. Eforturile lui Pavel, Barnaba, Sila și ale altor tovarăși de misiune fuseseră încununate de succes și biserica avea acum un mare număr de convertiți dintre neamuri.

Prima provocare pentru părtășia interculturală și interetnică era să decidă în ce relație trebuie să fie cu convertiții dintre Neamuri și ce să facă cu ei. Când au apărut discrepanțe, au apărut și nedumeriri și tensiune. În încercarea de a rezolva diferențele, prima reacție firească este de obicei să-i facem pe ceilalți să fie ca noi. La fel au procedat și ei — au discutat ce-ar trebui făcut pentru a asimila, a adapta și a echilibra diversitatea ce stârnisese o astfel de provocare. Totuși, propunerea de a-i forma pe cei dintre Neamuri în tiparul evreiesc a fost respinsă de Duhul Sfânt, care, printr-un cuvânt de înțelepciune, a declarat că acești credincioși etnici ar trebui acceptați și tratați cu demnitate în contextul Trupului,

cu condiția ca ei să urmeze câteva instrucțiuni pentru a evita situații ofensatoare la adresa evreilor. Aceste câteva exemple biblice pot fi considerate premisele pentru conduita pe care o urmăm noi astăzi (Fapte 15:5–21).

## CONCLUZIE

Pentru a cunoaște și a realiza relațiile de dragoste și grijă din contextul unei biserici sănătoase, noi trebuie să urmăm pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți ai Săi și să umblăm în dragoste, așa cum Cristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi (Efeseni 5:1, 2). Trăind în acest fel, noi ne dezvoltăm adevărata natură, definită de către Dumnezeu (identitatea în Cristos). Mai departe, ne dezvoltăm o personalitate sănătoasă, modelată de Duhul Sfânt (integritate). Împărtășim viața noastră cu alții în dragoste și grijă reciprocă, într-o manieră adecvată (intimitate), și facem tot ce putem noi pentru a îndeplini planurile lui Dumnezeu în relații semnificative (hărnicie).



**PABLO POLISCHUK, Ph.D.**, predă consiliere pastorală și psihologie la Gordon-Conwell Theological Seminary, South Hamilton, Massachusetts.

## RESURSE

Crabb, Larry. 1997. *Connecting: Healing Ourselves and Our Relationships*. Nashville: W. Publishing Group.

Kraft, Charles, și Marguerite Kraft. 2005. *Christianity in Culture: A Study in Dynamic Biblical Theologizing in Cross-cultural Perspective*. Maryknoll, New York: Orbis Books.

Lingenfelter, Sherwood G. 1996. *Agents of Transformation: A Guide for Effective Cross-cultural Ministry*. Grand Rapids: Baker Book House.



# DIFERIT – DAR ÎN FAMILIA LUI



de Marcia Lednicky

În ultima jumătate de secol, m-am bucurat de privilegiul extraordinar de a călători în multe zone diferite ale lumii și de a cunoaște diverse culturi. Fiecare națiune are ceva unic care o distinge de alte culturi. Acum câțiva ani, când Duhul Sfânt ne-a călăuzit pe soțul meu și pe mine să păstrăm Biserica Internațională din Bangkok, Thailanda, după ce mai înainte slujisem în aproape șaiszeci de națiuni ale lumii, noi ne-am putut identifica cu aproape orice grup etnic din congregația noastră. Unul dintre aspectele care ne-au adus cele mai mari satisfacții în acest loc de slujire a fost să ajutăm oameni din multe națiuni, îndepărtate geografic și distincte din punct de vedere cultural, să înțeleagă mai bine și să accepte o cultură care era în multe privințe destul de diferită de a lor.

Mi-amintesc de o zi când am petrecut un timp minunat la una dintre întâlnirile femeilor din biserica respectivă (întâlnire pe care obișnuiam s-o numim Părtășia bucuriei). Acela era întotdeauna un timp extraordinar în care ne bucuram în Domnul și ne încurajam una pe alta în credință. La un moment dat, în timp ce cântam împreună o cântare, Duhul Sfânt a început să lucreze printre noi. O femeie din Africa a început să se bucure într-un mod care este specific culturii ei africane. Pentru că fusesem în Africa de mai multe ori până atunci, eu înțelegeam sinceritatea închinării lor prin cântare. Și le-am spus că va fi atât de minunat când grupuri de oameni din întreaga lume vor veni împreună în prezența Domnului! Pot doar să-mi imaginez ce cor armonios se va închina împreună Domnului! Unul dintre aspectele cu cele mai mari satisfacții ale acelei lucrări a fost să putem ajuta

multe grupuri culturale să înțeleagă, să accepte și să iubească frați și surori în Cristos Isus.

Ca soție de pastor, îți sunt oferite atât de multe oportunități minunate de a-i influența pe alții să devină tot mai mult asemenea lui Cristos. Unul dintre acele privilegii deosebite este să poți accepta în dragoste diversitatea din familia de credință sau biserică, iar prin umblarea ta în credință și prin stilul tău de viață poți arăta inima lui Dumnezeu și-i poți învăța pe alții despre principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Când a fost întrebat care este cea mai mare poruncă, Isus a răspuns: „*Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău*». Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „*Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși*». În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii” (Matei 22:37-40).

După revărsarea inițială a Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, mulți oameni și-au prelungit șederea în Ierusalim. Printre ei se aflau și văduve evreice care vorbeau grecește și care nu locuiau în Ierusalim. La scurt timp după Rusalii, s-a iscat confuzie în rândul văduvelor care erau în grija Bisericii primare. Văduvele care vorbeau grecește s-au plâns că cele care vorbeau aramaica și locuiau în Ierusalim primeau mai multă hrană (Fapte 6). Acest lucru ar fi putut produce o mare confuzie printre oameni și ar fi frânat foarte mult lucrarea lui Dumnezeu. Dar apostolii, plini de înțelepciune de sus, i-au chemat laolaltă pe toți credincioșii ca să se roage și să se gândească la o soluție pentru situația respectivă. După multă rugăciune, șapte bărbați, foarte respectați, plini de

Duhul Sfânt și cu înțelepciune de la Dumnezeu, au primit responsabilitatea de a distribui hrana zilnică (Fapte 6:2-7). Mesajul lui Dumnezeu a continuat să se răspândească și n-a fost împiedicat de confuzia care se crease prin diversitatea existentă în tânăra biserică nou-testamentală. Dacă nu suntem dispuși să-i acceptăm pe cei ce sunt diferiți de noi, vom aluneca în terenul prejudecăților de tot felul.

Responsabilitatea conducerii n-ar trebui niciodată să fie asumată superficial. Când ai de-a face cu oameni, în special cu oameni din diverse culturi și medii, cu situații financiare diferite, pot apărea cu ușurință situații dificile. De aceea, este extrem de important să fii plin de Duhul Sfânt, să petreci timp în rugăciune și să te bizui pe înțelepciunea dată de Dumnezeu. De fapt, acest lucru este vital pentru răspândirea în permanență a mesajului Evangheliei. Noi trebuie să fim totdeauna conștienți de uneltirile vrăjmașului lui Dumnezeu și de potențialul lui distructiv. Dacă îi permitem lui Satan să ne distragă de la misiunea veșnică ce-a fost încredințată trupului lui Cristos prin conflicte interne, atunci el va avea o mare victorie.

Un alt exemplu biblic este consemnat în Faptele Apostolilor, capitoul 10. Corneliu, un ofițer roman, era un om temător de Dumnezeu. Într-o zi, Dumnezeu i-a dat o vedenie în timp ce se ruga și i-a spus, în detaliu, ca să trimită oameni la Iope și să-l caute pe un bărbat numit Simon Petru. Oamenii au mers a doua zi și l-au găsit pe Petru. În timp ce Apostolul se ruga, Dumnezeu l-a instruit, într-un mod foarte neobișnuit, să meargă cu acei oameni. Petru, însoțit de șase dintre frații din Iope, a mers la casa lui Corneliu. Acesta își adunase toate rudele și prietenii apropiați și cu toții abia așteptau să audă mesajul pe care Domnul îl avea pentru ei. Petru a zis: „*În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor... Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur care veniseră cu Petru au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri*” (Fapte 10:34, 44-45). Petru a trebuit să dea explicații liderilor din Ierusalim de ce s-a dus în casa unui străin; dar aceștia și-au dat repede seama că Dumnezeu nu consideră naționalitatea drept o condiție necesară pentru mântuire și umplere cu Duhul Sfânt.

Există multe lecții extraordinare pe care le putem învăța din Cuvântul lui Dumnezeu despre acest subiect.

**1. Mereu și mereu, suntem forțați să ne dăm seama că orice fel de prejudecată este nescripturală.** Referindu-mă din nou la anii pe care i-am petrecut împreună cu soțul meu în Bangkok, mi-amintesc acele dați când am auzit cum persoane și culturi erau categorisite într-un fel sau altul de oameni dintr-o altă națiune. Se pare că oriunde mergi în lume oamenii au idei preconcepuate împotriva altor națiuni, culturi și grupuri etnice.

Cu mulți ani în urmă, eu și soțul meu am condus o echipă de tineri într-o călătorie de misiune în Europa. Pe măsură ce ne cunoșteam mai bine cu membrii unei echipe dintr-o altă țară care se alăturase grupului nostru, un tânăr a afirmat: „Dacă aș fi într-o sală cu o mie de oameni, între care un singur american, eu îl pot găsi”. „Cum?”, l-am întrebat eu, iar

el mi-a răspuns: „Pentru că americanii sunt atât de aroganți”. La care eu i-am replicat: „O, îmi pare atât de rău că simți asta, pentru că eu cred că Cristos face o schimbare în fiecare viață”. Eu sunt convinsă că până și fizionomia unei persoane reflectă Duhul lui Dumnezeu care locuiește în ea.

Într-o dimineață foarte devreme, noi ne întorceam în S.U.A. după un zbor internațional foarte lung. Noi călătorisem o parte din ziua anterioară și toată noaptea. Vă puteți imagina cam cum arătam cu toții. Eram ruși de oboseală, cu hainele șifonate, etc. În fine, înțelegeți voi! În timp ce ne aflam pe scara rulantă, îndreptându-ne spre ieșirea din terminalul aeroportului, am remarcat un bărbat stând la capătul scării și împărțind broșuri de evanghelizare. Când am coborât de pe scara rulantă, bărbatul nu ne-a întins și nouă câte o broșură; în schimb, ne-a întins mâna și ne-a spus, cu un zâmbet cald pe față: „Cât mă bucur să văd alți credincioși!” Nu-l cunoșteam pe acest frate în credință și nici nu-l mai văzusem vreodată până atunci. Dar eu și soțul meu am fost atât de bucușori și de smeriți de faptul că, deși înfățișarea noastră era departe de a fi perfectă, duhul și chipul nostru radiau Duhul care era în noi. Așadar, cultura, educația, etnia sau statutul economic n-au de-a face cu relația noastră cu Cristos și cu biserica Lui.

**2. Adevărata dragoste scripturală necesită un efort conștient de a-i accepta pe alții chiar dacă aceștia par a nu semăna cu noi.** În realitate, ne este deseori greu să nu-i criticăm pe aceia care se îmbracă, se comportă sau vorbesc altfel decât noi. Îngăduiți-mi să dau ca exemplu țara mea pentru a explica o parte din ceea ce tocmai am afirmat. Eu m-am născut și am crescut în partea de sud a S.U.A. și am rămas o parte din acea „cultură” toată viața mea. Oamenii din Sud au tendința să fie foarte prietenoși, foarte extrovertiți și își exprimă afecțiunea prin gesturi; vreau să spun că la noi este ceva normal să îmbrățișăm cu căldură o persoană pe care-o cunoaștem foarte bine, atunci când ne întâlnim. Sau o ușoară atingere a brațului în timpul unei discuții nu este considerată un gest nepotrivit. Pe de altă parte, o persoană din partea de nord a S.U.A. ar avea tendința să fie puțin mai reținută. Pentru cineva care a crescut în sud această reținere poate părea un mod de a fi neprietenos. Nu trebuie să presupunem că unul are dreptate, iar celălalt greșeste. Este pur și simplu o ilustrare a unei caracteristici culturale—chiar în contextul aceluiași popor.

Ca soție de pastor, sau de fapt ca orice credincios, când încerci să înțelegi un popor sau pe oamenii dintr-o anumită regiune vei putea să-i accepți mai ușor. Un alt exemplu de diversitate culturală: În regiunea din S.U.A. unde am locuit ar fi considerat nepoliticos ca un copil sau un adolescent să se adreseze unui adult pe numele mic. Întotdeauna prenumele va fi precedat de apelativul «domnule» sau «doamnă». În alte zone, ar putea fi interpretat greșit gestul de a nu te adresa unui adult pe numele său mic. Știu că acest lucru nu este foarte important, dar a trebuit să aleg în mod intenționat să nu fiu critică cu aceia care mi s-au adresat pe numele mic și care erau mult mai tineri decât mine, în special copii. Mi-am dat seama că ei n-au intenționat să fie nepoliticoși; mai degrabă, asta făcea parte din cultura lor. Diversitatea poate

fi uneori o adevărată provocare. Încă un exemplu: în cultura noastră se consideră nepoliticos să întrebi pe cineva ce vârstă are și, totuși, în multe culturi oamenii nu ezită să te întrebe câți ani ai, dar și alte amănunte personale. Vă rog să mă iertați că folosesc experiențe personale, dar sper că aceasta vă va ajuta să înțelegeți mai bine cum normele culturale pot deveni o chestiune controversată, chiar în rândul credincioșilor. Așadar, dragi doamne: înțelegerea unei persoane, a mediului din care provine aceasta, a naționalității sale, chiar și a vieții sale personale ne va ajuta să-i iubim cu mai mult har pe toți oamenii așa cum a făcut Isus, și cum încă face și astăzi.

2. **Preferințele și stilurile nu trebuie să stea la baza părții dintre credincioși.** Când ne adunăm la picioarele lui Isus putem fi destul de surprinși de ceea ce este important cu adevărat și de ceea ce nu este atât de semnificativ. Uneori, apare confuzie când preferințele, și nu Scriptura, decid ceea ce este corect și ce este greșit. Acest lucru se reflectă mai ales în alegerea stilurilor de cântare. Care-i problema? Îi aduce aceasta glorie lui Dumnezeu? Este îndreptată atenția spre un individ sau un grup sau este concentrată asupra Tatălui ceresc? Încă o dată, în timp ce călătorim dintr-o țară în alta, stilurile de închinare pot fi spectaculos de diferite. Îmi pot doar imagina cum va arăta cerul. Dacă ești atât de binecuvântată să ai în biserica ta diferite națiuni și grupuri etnice, fii înțeleghătoare și ajută-i și pe alții să nu judece inima unei persoane după stilul lor de închinare.

Dragi surori, nu uitați că minunatul nostru Domn și Mântuitor Se poate întoarce oricând. Nu uitați că vrăjmașul caută orice ocazie să semene confuzie printre oamenii lui Dumnezeu. Totuși, este important să respectăm întotdeauna cu atenție principiile și adevărurile Cuvântului

lui Dumnezeu. Dacă ceva ce este acceptabil în oricare cultură este contrar principiilor Scripturii, atunci, desigur, că trebuie să-l respingem așa cum ne învață Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Să ne reamintim cu toții cât de importantă este slujirea oricui în contextul sarcinii de a clădi împărăția lui Dumnezeu. Datorită poziției voastre, care este foarte vizibilă, membrii bisericii se vor uita la voi. Vor urmări cu atenție reacția voastră în orice situație cu care vă confrunțați. Vor observa cum vă purtați cu o persoană care a venit pentru prima dată la biserica voastră și care pare a fi foarte diferită într-una sau în mai multe privințe. Încurajați-i pe alții să devină iubitori de oameni. Încurajați-le pe surori să-și lărgescă cercul de prietene și să investească în viețile și în nevoile altora. Rugăciunea mea a fost deseori: „Doamne, iubește-i pe alții prin mine; îngăduie-mi să fiu mâna Ta întinsă spre o lume pierdută”. Iar pe măsură ce-i conduci spiritual pe alții, în poziția ta foarte evidentă și influentă, alții te vor urma. În fiecare zi, Domnul nostru minunat oferă multe oportunități pentru a-L reprezenta în această lume și pentru a arăta calea spre o viață biruitoare, de bucurie și pace.

Ce privilegiu binecuvântat!



**MARCIA LEDNICKY** vorbește adeseori la conferințe și seminarii pentru femei. Ea are abilitatea unică de a raporta provocările vieții de zi cu zi la adevărul biblic. Lucrarea sa este consolidată de talentul ei oratoric remarcabil de a comunica dragostea lui Cristos.



## CREDINȚA EI TRĂIEȘTE VIAȚA PENTRU CARE AI FOST CREATĂ » DEBBIE LINDELL

CEEA CE ALEGI SĂ CREZI DESPRE VIAȚA TA INFLUENȚEAZĂ TOTUL – cine ești tu ca persoană, deciziile de zi cu zi și chiar viitorul. În cartea „Credința ei”, Debbie Lindell te ajută să înțelegi modul în care trăirea unei vieți pline de credință te va schimba pe tine, circumstanțele tale, relațiile tale și va avea un im-

pact asupra modului în care vei reacționa la tot ceea ce se întâmplă în jurul tău. În stilul său unic, energic și pozitiv, Debbie te va ajuta să afli adevărul lui Dumnezeu, să te încrezi în Cuvântul Său și să îți deschizi inima pentru a descoperi viața incredibilă pe care nici în cele mai frumoase vise ale tale nu ai visat-o și pe care El a creat-o pentru ca tu să o trăiești.

260 p. • 14 x 20,5 cm • 28 lei

# SĂMÂNȚĂ SEMNIFICATIVĂ – SE CERIȘ CONTINUU

## DĂ ȘI LA ALȚII

Partea a 6-a

de Rick Thomas

**T**i s-a întâmplat, cu siguranță, să întâlnești persoane care își trăiesc viața călăuzite de cuvintele nepăsătoare ale cântecului făcut celebru de către Doris Day, „Que sera, sera” („Ce va fi, va fi”). Totuși, în realitate, nu așa stau lucrurile. Ce vei deveni nu va fi rezultatul împrejurărilor sau alegerea soartei, ci mai degrabă efectul acțiunilor tale de ieri și de astăzi—semințe pe care le-ai sădit de-a lungul vieții.

### Dă-o mai departe!

Cu ani în urmă am auzit un slujitor al lui Dumnezeu spunând: „Dumnezeu îți va da *pentru tine* doar dacă în felul acesta va putea să dea și *prin tine*.” Cu toții suntem administratori ai acestei planete—îngrijitori temporari ai împărăției pământești a Domnului, aflați în trecere pe aici. Ce privilegiu minunat ne-a acordat El!

Tot ce Dumnezeu ne-a dat cu împrumut este cu un motiv. Nu pentru a ne etala averile sau pozițiile, fălindu-ne cât de grozavi suntem! Nicidecum. Tot ce ni s-a dat a fost ca să putem fi o binecuvântare pentru cineva.

Asta i-a spus Domnul lui Avraam: „*Te voi binecuvânta... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în (prin) tine*” (Genesa 12:2-3). Dacă îți dorești cu sinceritate să duci viața unuia care sădește semințe, Domnul Se va asigura că vei avea ce semăna—și-ți va pune la dispoziție tot ce ai nevoie, chiar dacă va trebui să facă o minune.

### „Nu mânca semințele!”

Dumnezeu nu numai că îți va procura sămânța cu care să începi semănatul, dar te va și sprijini. Domnul dă „*pâine pentru hrană*” (2 Corinteni 9:10).

Cu ani în urmă, am auzit o afirmație care mi-a rămas întipărită în minte: *Nu mânca semințele!*

Unii oameni se uită la ce au în mână și spun: „Aleluia, chiar acum voi merge la dealer-ul auto ca să-mi cumpăr un BMW nou!”

Sămânța este pentru a fi sădită, nu irosită. Dar tu vei spune: „Și cum voi supraviețui până ce recoltele mele vor fi gata de strâns?” Nu te mai îngrijora! Dacă asculți de Dumnezeu, El îți va purta de grijă în sezonul de creștere.

Ascultă cu atenție și-L vei auzi încurajându-te să ai răbdare—„*Nu ostenești în facerea binelui*” (2 Tesaloniceni 3:13). Timpul recoltei este aproape! Biblia spune: „*Să nu legi gura boului, când treieră grâul*” (Deuteronomul 25:4). Cu alte cuvinte, Dumnezeu dorește să continui să slujești și să fii activ în procesul semănatului până când vei ajunge la seceriș—atâta timp cât ești dispus ca din seceriș să pui deoparte sămânța pe care s-o plantezi mai departe.

### Fii dispus să te schimbi

Vreau să-ți reamintesc că Satan îți va da mereu târcoale, făcând tot ce-i stă în putere ca să te denigreze. El vrea să te facă să crezi că nu poți contribui cu absolut nimic la viața altora. Să nu asculți minciunile lui!

Biblia declară că, dacă ești un semănător, Dumnezeu îți va pune la dispoziție sămânța—El ți-o va furniza, indiferent de obstacolele cu care te confrunți. Să nu uiți niciodată că El „*dă sămânță semănătorului*” (2 Corinteni 9:10).

Dacă nu ești mulțumit de recolta pe care-o culegi, nu te descuraja—întreabă-te: „Ce trebuie să fac altfel?” Începe să plantezi într-un ogor nou!

## De ce așteptăm ca Domnul să lucreze când noi nu suntem dispuși să ne schimbăm?

Dumnezeu va face ceva nou în viața ta dacă ești dispus să-ți aduni credința și să te aventurezi în locuri unde n-ai mai fost înainte.

### Tatăl tău veghează

Dumnezeu urmărește fiecare pas pe care-l faci – cum vorbești, cum te porți sau cum reacționezi. El se bazează pe *tine* pentru ceea ce dorește să facă pentru tine! Poate te întrebi: „Nu este Dumnezeu suveran... neschimbător?”

Ba da – în special când este vorba despre Cuvântul Lui. El declară: „*Eu veghez asupra cuvântului Meu ca să-l împlinesc*” (Ieremia 1:12). Totuși, de-a lungul Scripturii, Cel Atotputernic Se ocupă de fiecare om în parte în funcție de purtarea acestuia. De exemplu, Dumnezeu l-a ales pe David să fie rege al Israelului pentru că a găsit în el „*un om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele*” (Fapte 13:22). Totuși, când David a comis îngrozitorul păcat cu Batșeba, Dumnezeu a spus: „*Voi ridica nenorocire împotriva ta*” (2 Samuel 12:11). Dacă vei continua să citești, vei descoperi că David s-a pocăit, iar Domnul l-a iertat, revărsând din nou binecuvântări peste el.

## Ca orice tată bun, Dumnezeu folosește ocazii de disciplinare și recompense pentru a modela destinul nostru veșnic.

### Cine are întâietate?

Tatăl tău ceresc nu-și face griji în privința posesiunilor tale materiale decât atunci când acestea obstrucționează sau stau în calea binecuvântărilor pe care El intenționează să le dea prin tine.

Cineva ajunge la biserică, într-o mașină nou-nouță, echipată cu toate opțiunile, iar lumea începe să șușotească: „Să nu-mi spuneți că el avea *nevoie* de bolidul ăsta.”

Oamenii își estimează diferit nevoile. De exemplu, eu aș putea spune: „Nu ai nevoie de o cămașă nouă, când cele pe care le-ai cumpărat anul trecut arată încă bine!” Sau: „De ce-ai luat masa la restaurantul acela de lux? Nu puteai merge la un Burger King?”

Cred că pe Domnul nu-L deranjează să te bucuri de roadele eforturilor tale atâta timp cât Îi dai Lui întâietate.

### Un Rolls Royce?

Cu câțiva ani în urmă am jucat golf cu Bill Swad, un om de afaceri creștin din Columbus, Ohio, care a prosperat foarte mult cu afacerea lui de vânzări auto. El a venit să mă ia de acasă cu un Rolls Royce de culoare galbenă. La câteva minute după ce am pornit la drum, în timp ce purtam o conversație jovială, m-am întors spre el și l-am întrebat: „Bill, ți-a reproșat cineva vreodată că ai un Rolls Royce?”

S-a gândit câteva clipe și mi-a răspuns: „Da, odată a venit la mine unul și mi-a spus pe un ton cam arțagos: «Cum poți să conduci o mașină atât de extravagantă? De ce n-o

vinzi mai bine, iar banii să-i dai spre folosul Împărăției lui Dumnezeu?»” Bill i-a spus acelui om: „Ești dispus să-mi arăți carnetul tău de cecuri dacă și eu ți-l arăt—și să comparăm ce sume donăm fiecare? Dacă tu ai dat o sumă echivalentă cu ce-am dat eu de-a lungul anilor—în raport cu veniturile noastre—atunci am să-mi vând Rolls Royce-ul.”

Omul acela își formase o părere pe baza a ceea ce văzuse, și nu pe fapte concrete. El habar n-avea că Swad ajutase cu milioane de dolari diverse lucrări creștine din S.U.A. și din întreaga lume. El nu risipa, ci se bucura de o mică părțică din secerișul lui pământesc.

Oamenii care *nu au* sunt aceia care se plâng. Spiritul de

## Prioritatea Domnului este aceasta: „Ce-ai făcut cu ceea ce ți-am dat?”

invidie și gelozie îi îmboldește să spună: „Dacă eu nu pot avea ceva, nici tu n-ar trebui să ai!”

### Un hobby costisitor

Fiecare vede lumea dintr-un unghi propriu și ia decizii bazate pe prioritățile personale.

Bineînțeles că eu nu conduc un Rolls Royce, dar odată, când mi-am cumpărat o mașină nouă, o cunoștință a comentat cu nonșalanță: „Pastore, mie mi-ar fi rușine dacă aș cheltui banii pe o mașină ca asta”.

Apoi omul acela ne-a invitat la el acasă și am remarcat că acolo avea o colecție de arme. Am fost surprins, și i-am zis: „Povestește-mi despre ele”. Foarte încântat, el a început să-mi spună despre fiecare dintre armele sale prețioase, toată istoria, cu detalii—menționând chiar și cât a costat fiecare. În timp ce-l ascultam, am început să mă amuz în sinea mea. Hobby-ul lui costa mai mult decât mașina mea! M-am gândit la versetul: „*Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu semeni și tu cu el*” (Proverbe 26:4). Noi prețuim diferit lucrurile, dar Dumnezeu Se ocupă de copiii Lui în funcție de inima fiecăruia.

### Scopul tău unic

Când trăia Maica Tereza, ea investea fiecare dolar care-i trecea prin mână în spitalul ei pentru nevoiași din Calcutta. Pasiunea ei era să-i slujească pe copiii care sufereau în India. Totuși, ce s-ar întâmpla dacă fiecare credincios ar spune: „Asta am de gând să fac și eu: să vând tot ce am și să-mi petrec restul vieții ca misionar într-o țară străină”.

Deși acest lucru sună impresionant, gândiți-vă la consecințe:

- N-am mai avea fonduri cu care să construim biserici.
- N-am mai fi niciodată sare și lumină pentru cei din lumea corporatistă.
- Copiii și adolescenții din această națiune ar rămâne fără o mărturie din partea noastră.

Tot așa cum un sămbure de piersică nu produce pere, Domnul pune în fiecare dintre noi ceva unic pentru un scop precis. Unii ajung atleți, alții intră în învățământ, administrație, guvernare, în lumea financiară sau medicină.

Pentru fiecare dintre aceste profesii, Dumnezeu spune: „Îți voi pune la dispoziție sămânța pentru a împlini scopul pentru care te-am chemat”. Nu te mai îngrijora despre ceea ce fac alții—asta este între ei și Dumnezeu.

## Înconjurat!

Unchiul meu Hugh a fost un alcoolic, iar părinții mei nu doar că s-au rugat pentru el, dar *i-au dat* și ajutor practic. Însă de fiecare dată, înainte de a-i da ceva, ei se rugau împreună: „În numele lui Isus, noi sădăm sămânța care va aduce mântuirea lui”. Cu siguranță că răscumpărarea nu se cumpără, dar aceste rugăciuni au adus mari beneficii. În jurului unchiului Hugh cercul se strângea. Oriunde se ducea, cineva îi vorbea despre Isus.

**Mai târziu el ne spunea că atunci când își punea capul pe pernă, seara: „Parcă-l auzeam pe Domnul cum îmi vorbea.”**

Unchiul meu n-a avut scăpare pentru că familia se ruga în permanență ca sămânța Evangheliei să fie sădită în viața lui, îl susținea și-l încuraja—fiind pentru el o mărturie despre Mântuitorul.

Înainte să plece de pe acest pământ, unchiul Hugh a avut o convertire miraculoasă, predându-se Domnului și conducându-i și pe alții la Cristos.

Sunt împrejurări când pentru a-i câștiga pe cei pierduți este nevoie de mai mult decât doar să spui: „Isus te iubește.” Noi trebuie să ne jertfim ca să-i aducem pe oameni la Cristos—să le arătăm în mod sincer grija și preocuparea noastră, nu să-i amenințăm cu focul iadului.

## Oameni ai binecuvântării

Am vorbit mai devreme despre Avraam—cum Dumnezeu a spus că el cât și sămânța lui urmau să fie o binecuvântare pentru neamuri. Acele cuvinte sunt și pentru noi! „*Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință*” (Galateni 3:29).

Ce deosebire față de persoanele nemântuite care spun:

**Noi trebuie să ne vedem ca oameni ai binecuvântării; ceea ce înseamnă că oriunde mergem noi atingem vieți în numele Domnului – aducând cu noi binecuvântările Lui.**

„Cât de mult îmi poate da această persoană? Ce poate face pentru mine?” Să începem prin a ne întreba: „Câți oameni pot *binecuvânta* eu astăzi cu dragostea lui Dumnezeu?”

## Credința în acțiune

E de apreciat dacă te-ai integrat într-o biserică locală, o frecvențezi și o susții cu credincioșie. Dar mă simt obligat să te întreb: „Ce faci cu uimitorul Cuvânt al lui Dumnezeu care este plantat în viața ta prin mesajul de la amvon?”

Din nou, Dumnezeu spune: „Voi da sămânță *semănătorului*.” Această sămânță nu trebuie s-o păstrezi pentru tine. Astăzi, nu te îngrijora cu privire la câtă sămânță ai, ci întreabă-te: „Cât de mult din ea le-am dat și altora?”

**Pentru a crește în har, noi trebuie să ne punem credința în practică. Aceasta înseamnă să primim Cuvântul, să-l înțelegem și să-l studiem, apoi să-l împărtășim cuiva.**

# ÎNMULȚEȘTE!

## Partea a 7-a

**D**acă dorești să înveți secretul binecuvântărilor cerului, începe cu începutul Cărții. Primele cuvinte pe care le-a rostit Dumnezeu când i-a creat pe Adam și Eva au fost: „*Creșteți și înmulțiți-vă*” (Geneza 1:22).

După marele potop, Domnul l-a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui, apoi El a repetat aceleași cuvinte: „*Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul*” (Geneza 9:1). Acest principiu se aplică la tot ce a creat Dumnezeu—omul, viața animală și vegetația. De exemplu, o sămânță nu doar că produce o altă sămânță—dar *o și înmulțește*.

## Mai mult decât suficient!

Ai depănușat vreodată un știulete de porumb? Pe știulete nu este doar un bob de porumb, ci sute—chiar până la o mie!

Încă și mai uimitor este că fiecare dintre acele boabe sunt de fapt semințe ce pot fi plantate pentru a produce o tulpină cu mai mulți știuleți de porumb și mii de alte semințe.

Este miracolul vieții unei plante:

O sămânță de măr se poate dezvolta într-un copac care va produce suficient de multe mere pentru a coace peste 225 de plăcinte în fiecare an—neîncetat.

Un disc mediu de floarea-soarelui conține 3000 de semințe.

Dintr-o singură sămânță crește un pepene care produce aproximativ 1000 de semințe. Dacă fiecare ar fi plantată, s-ar obține 1 milion de pepeni—chiar din a doua generație.

## Credință cât un grăunte de muștar!

Evanghelia după Matei consemnează o întâmplare când Isus slujea împreună cu ucenicii Lui. Într-o mare mulțime de

oameni, un om s-a apropiat de Isus și a îngenunchiat înaintea Lui, implorându-L: „Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic și pătimește rău: de multe ori cade în foc și de multe ori cade în apă. L-am adus la ucenicii Tăi, și n-au putut să-l vindece” (Matei 17:15-16).

Mustrând aspru întreaga mulțime ce se strânsese în jurul Lui, Isus a răspuns: „O, neam necredincios și pornit la rău!”... *Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-L [pe băiat] aici la mine*” (Matei 17:17).

Isus a certat demonul, care a ieșit din băiat, iar băiatul a fost vindecat—eliberat complet din momentul acela.

Ucenicii L-au întrebat apoi pe Isus deoparte: „Noi de ce n-am putut să-l scoatem?” (v.19). El a răspuns: „Din pricina puținii voastre credințe... Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici acolo», și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință” (v.20).

Ce revelație! Dumnezeu Se poate folosi de o credință, oricât cât de mică ar fi aceasta.

**O sămânță de muștar este minusculă! Totuși, doar o mică mână de semințe este suficientă ca de acolo să crească sute de arbuști.**

Isus a folosit un exemplu similar când a spus: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele; dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui” (Matei 13:31-32).

**Puținul devine mult când Dumnezeu Se implică!**

## Prânzul unui copil

O, cât de mult mi-aș fi dorit să mă aflu în mulțimea de oameni care se strânseseră pe un deal lângă Marea Galileii ca să-L audă pe Isus vorbind!

Când a văzut mulțimea, Isus l-a întrebat pe Filip: „De unde avem să cumpărăm pâini ca să mâncăm oamenii aceștia?” (Ioan 6:5). Isus doar îl testa pe Filip pentru că El știa deja ce urma să facă.

Atunci Filip i-a răspuns: „Două sute de lei [echivalând cu plata pentru șapte luni de muncă] n-ar ajunge să cumpărăm pâini pentru ca fiecare să capete câte puțin din ele!” (v.7)

Unul dintre ucenici, Andrei, i-a zis Domnului: „Este aici un băiețel care are cinci pâini de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?” (v.9)

Isus i-a pus pe oameni să se așeze pe iarbă—erau acolo cam 5000 de oameni. Apoi, El a luat pâinile, I-a mulțumit lui Dumnezeu și „le-a împărțit celor care stăteau așezați pe jos și le-a dat cât au dorit. A făcut același lucru și cu peștii” (v.11).

După ce toți s-au săturat, El le-a spus ucenicilor: „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic” (v.12).

Ei au adunat resturile și așa s-au strâns douăsprezece coșuri! Ce Stăpân care știe să înmulțească!

## Este zeciuiala o sămânță?

După ce-am vorbit despre subiectul plantării de semințe și despre principiile de multiplicare ale lui Dumnezeu, un bărbat a venit la mine și mi-a zis: „Păi, după ce v-am auzit pot spune că nu trebuie să-mi fac griji. Eu am dat zeciuială toată viața mea”.

Acesta a fost destul de surprins când i-am răspuns:

„Domnule, zeciuiala dvs. nu este sămânța dvs. Aceasta nu este ceea ce Domnul înmulțește. Primele zece procente Îi aparțin deja lui Dumnezeu—n-au fost ale dvs. de la bun început”.

Sper că înțelegi că în termeni financiari sămânța ta provine din cele nouăzeci de procente ale tale. De ce? Pentru că aceasta reprezintă decizia ta, nu a lui Dumnezeu. *Ofranda* ta devine sămânță.

## Este un jafi!

Poate vei fi șocat să afli rezultatul unui sondaj făcut de Barna Research Group. Statistica lor spune că dintre americanii care se consideră creștini născuți din nou doar opt la sută dau zeciuială. Iată și un alt mod de a interpreta această situație: Restul de nouăzeci și doi la sută poate că încearcă să sădească sămânța, dar Domnul n-o primește pentru că ei n-au dat zeciuială.

Dumnezeu pune această întrebare: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?” „Cu zeciuiele și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime” (Maleahi 3:8-9).

Cel Atotputernic spune:

„Nu pot primi ofrandele voastre dacă n-ați dat zeciuială — pentru că zeciuiala este sfântă pentru Mine. Dacă nu M-ați onorat, asupra voastră este un blestem.”

Prietene, cum poate binecuvânta Dumnezeu ceea ce El a blestemat? Cred că este timpul ca cei credincioși să privească introspectiv la legământul lor cu Domnul—și la cerințele Lui pentru binecuvântări.

## Rodnici și într-o continuă dezvoltare

Recent mi-am făcut un inventar al vieții și am descoperit că rodul din sămânța pe care am plantat-o an de an a ajuns acum la maturitate. Aceasta a atins o asemenea dezvoltare încât acum din fiecare direcție vine un seceriș—în familia mea, în relațiile mele, în lucrarea mea de slujire și în biserica noastră.

În această etapă a vieții mele pare că totul este atât roditor cât și într-o continuă dezvoltare.

**Când merg la conferințe și cruciade, eu obișnuiesc să mă rog: „Doamne, ajută-mă să las oamenilor suficientă sămânță ca și ei să aibă un seceriș continuu.”**

## Folosește-o!

Cum poate sămânța ta să se răspândească și să se înmulțească, dacă moare chiar înainte ca aceasta să aibă o șansă de a supraviețui?

Dacă ții strâns în pumn o sămânță timp de 24 de ore, aproape că îți pot garanta că aceasta va începe să putrezească. Curând va deveni neroditoare și va începe să putrezească precum mana din vechime. Dar dacă ești dispus să folosești ceea ce Dumnezeu ți-a dat, aceasta nu numai că va trăi, dar chiar va prospera!

Ești conștient că sunt oameni în întreaga lume care mijlesc pe genunchi rugându-se pentru Billy Graham de fiecare dată când acesta urcă pe o platformă ca să predice Evanghelia? Aceasta este chemarea lor—slujirea lor.

**Rolul tău poate că nu este unul „de scenă” sau în spatele unui amvon, totuși este la fel de vital.**

Când răsplătirile vor fi date în cer, acei luptători în rugăciune vor sta umăr lângă umăr cu vestitul evanghelist. Fiecare va primi o parte din binecuvântarea pentru milioanele care au venit la Cristos datorită strădaniilor lor.

Isus ne spune: „*Oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!*” (Marcu 10:43-45).

Există o legătură inseparabilă între slujire și plantarea de semințe.

## Ce reprezintă asta?

Ceea ce contează nu este mărimea seminței, ci semnificația ei. Ce reprezintă asta când o privim în ansamblul vieții tale? Ce te-a *costat* asta? Cât timp, câtă dedicare, câtă rugăciune și cât efort au fost investite în ceea ce sădești?

Haide, începe să plantezi semințe – știind că în sâmburele fiecărei semințe zace o incredibilă abundență care abia așteaptă să fie descătușată.

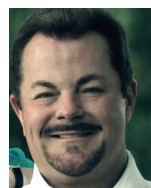
Spune-I Domnului următoarele cuvinte:

În timp ce-mi cultiv sămânța semnificației, eu trebuie să plantez:

- În Credință—aceasta declară ceea ce *cred*.
- În Așteptare (Speranță)— aceasta declară ceea ce *văd*.
- În Ascultare—aceasta declară pe cine *slujesc*.

Eu declar că acesta este anul meu, timpul de a mă transforma dintr-un simplu dător într-unul ***care sădește sămânța semnificației***.

Acesta este anul meu de binecuvântare!



**RICK THOMAS** slujește ca pastor senior la *Abundant Life Christian Centre* în Margate, Florida. Este un pastor-învățător și un conferențiar recunoscut pe plan internațional.

Articolul este preluat din cartea *Significant Seed – Perpetual Harvest* ©2005 de Rick Thomas. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.



## FIII RĂȚĂCITORI și cei ce îi iubesc CUVINTE DE ÎNCURAJARE PENTRU CEI CE AȘTEAPTĂ » RUTH BELL GRAHAM

Această carte nu este un manual care oferă instrucțiuni pentru recâștigarea inimii unui fiu rățăcitor. În schimb, este o colecție de lecturi la care o femeie a apelat pentru a primi mângâiere când copiii ei s-au îndepărtat de Dumnezeu. Cartea arată cum a perseverat și cum a crescut Graham în credință, indiferent de dezno-

dământul poveștii fiilor ei rățăcitori.

În prima parte, Graham ne prezintă cinci fii rățăcitori care „s-au întors la tatăl lor.” În partea a doua, ne oferă mângâiere și încurajare din Scriptură, poezie, imnuri, rugăciuni și altele. Impresionează prin sentimentele sincere de durere, frustrare și nesiguranță pe care Graham le exprimă atât de elocvent. Vei învăța din plin din lecțiile pe care și ea și le-a însușit despre suveranitatea și pacea absolută a lui Dumnezeu.

147 p. • 14 x 20,5 cm • 18 lei

# Pasiunea lui Dumnezeu pentru **DIVERSITATE:**

**O teologie a  
pluralității etnice  
și culturale  
de Craig S. Keener**



Noi ne rugăm de multe ori ca voia lui Dumnezeu să se facă precum în cer așa și pe pământ. Și care este voia Lui? Printre altele, voia Lui este să vedem unitate multiculturală și multietnică în diversitate. În veșnicie, poporul lui Dumnezeu alcătuit din toate națiunile se va închina împreună în jurul tronului (Apocalipsa 5:9; 7:9). Dumnezeu poate folosi biserica Sa, moștenitoare a Împărăției, ca o prefigurare a lumii viitoare. Pentru noi, închinarea multiculturală și multietnică face parte din anticiparea cerului.

În anul 2006, penticostalii și carismaticii au aniversat centenarul trezirii spirituale din strada Azusa. Condușă de pastorul afro-american William J. Seymour, o caracteristică a acestei treziri a fost, încă de la început, caracterul său interracial. Faptul că mișcarea penticostală modernă s-a născut într-un context multicultural nu ar trebui să ne surprindă, dacă ne gândim că același mesaj a fost transmis și la Cincizecimea Bisericii primare.

### Cincizecimea – un Babel răsturnat

În prima Cincizecime a Bisericii, Dumnezeu a început să-și împlinească promisiunea de a-i inspira pe copiii Săi să vorbească în Numele Lui (Fapte 2:17,18), dar inițial ei au făcut acest lucru în limbile altor popoare (Fapte 2:4-6). Cu această ocazie, evreii din multe națiuni au recunoscut multe limbi locale (Fapte 2:9-11).

Mulți erudiți au arătat că denumirile locurilor din care veneau acești evrei sună foarte asemănător cu lista națiunilor din Geneza 10 (doar că sunt descrise în limbajul secolului I). În Geneza 11, Dumnezeu a risipit aceste popoare la turnul Babel, încurcându-le limbile. La Cincizecime, Dumnezeu oferă din nou o diversitate de limbi, dar nu ca să împartă omenirea. De data aceasta, dimpotrivă, prin noul dar al limbilor, Dumnezeu alcătuiește o biserică unită între multe culturi, prefigurând restul planului Său în Faptele Apostolilor.

Cât de importantă este cheștiunea unității multiculturale și multietnice pentru înțelegerea Cincizecimii? Să ne amintim de promisiunea lui Isus: Duhul ne va împuternici să fim martori până la marginile pământului, adică să devenim martori interculturali (Fapte 1:8). Atât de centrală este mărturia interculturală a acestei împuterniciri a Duhului, încât Dumnezeu a ales s-o confirme cu un semn special, făcând ca slujitorii Săi să se închine în limbile altor popoare. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că de la trezirea din strada Azusa și până acum, misiunea a reprezentat un semn distinctiv al penticostalismului. Drept urmare, o mare parte a lumii creștine de astăzi îi consideră pe penticostali un model de misiune eficientă.

### Câțiva vizionari și mulți care învață greu

Simplul fapt că Dumnezeu ne-a împuternicit să facem din Evanghelie un pod pentru toate culturile, rasele și grupurile etnice nu înseamnă totuși că noi vom înțelege și vom folosi imediat puterea pe care ne-a dat-o El. Cea mai mare parte a bisericii din Ierusalim a înțeles cu greu planul lui Dumnezeu.

Primii care au prins viziunea au fost creștinii evrei eleniști, o minoritate culturală din cadrul bisericii din Ierusalim.

Deoarece erau deja familiarizați cu mai multe culturi, ei au simțit mai repede dinamica slujirii interculturale. Filip, unul dintre predicatorii eleniști, a pus bazele bisericii din Samaria (Fapte 8:5-13). După ce apostolii din Ierusalim au venit și au văzut că lucrarea era de la Domnul, s-au alăturat și ei (Fapte 8:25). Dar Filip a fost cel care a defrișat noul teren.

După trezirea din Samaria, Dumnezeu l-a trimis pe Filip să întâlnească un important funcționar al regatului Etiopiei (Fapte 8:26-39). Acest ministru care, fiind eunuc nu putea deveni evreu cu toate drepturile, a devenit primul creștin dintre neamuri. Convertirea lui nu a provocat nicio dispută. Fiindcă s-a întors în țara lui, se pare că biserica din Ierusalim nu a știut despre el; în orice caz, pentru că nu a rămas în preajma lor el nu a stabilit vreun precedent inconfortabil pentru creștinii evrei.

Totuși, era de așteptat că acceptarea neamurilor necircumcise va produce controverse. În curând, Dumnezeu l-a trimis pe Petru la Corneliu, un ofițer din armata romană ce ocupa Iudeea. Cu toate că Isus le lăsase apostolilor misiunea de a fi martori până la marginile pământului, Petru a avut nevoie de o viziune dramatică pentru a-și schimba perspectiva asupra neamurilor (Fapte 10:28,29). După ce a aflat de viziunea paralelă a lui Corneliu și a fost martor la revărsarea Duhului peste cei din casa lui, Petru și tovarășii săi au recunoscut că Dumnezeu a acceptat și alte neamuri (Fapte 10:44-48). Dar numai după ce Petru a povestit pe larg multele confirmări ale planului lui Dumnezeu, a recunoscut și biserica din Ierusalim că Dumnezeu acceptă și neamurile (Fapte 11:18).

### Tragica ostilitate

Faptul că Dumnezeu primise câțiva convertiți dintre neamuri a provocat bisericii din Ierusalim un disconfort mai mic – atâtea vreme cât ei puteau fi considerați excepții. Totuși, rapoartele despre un număr mare de convertiți netăiați împrejur au produs neliniște.

Evreii au insistat ca neamurile ce se convertesc la iudaism să primească circumcizia. Dacă urmașii lui Isus din Ierusalim ar fi renunțat la această cerință, frații lor evrei ar fi fost foarte nemulțumiți. Confruntat cu opresiunea continuă din partea neamurilor, cu un împărat nebun care a încercat să pângărească templul și după domnia scurtă a unui rege evreu care a stârnit o feroare naționalistă, Ierusalimul a devenit mai conservator în anii 40, 50 și 60 ai secolului I. Biserica din cele mai multe culturi reflectă societatea atât în sens pozitiv cât și negativ, iar biserica din Ierusalim nu făcea excepție. Unii au început să insiste asupra circumciziei convertiților dintre neamuri (Fapte 15:1,5, comparați cu Galateni 5:11, 6:12). Chiar și în istoria recentă, bisericile care trimit misionari confundă adesea propria lor cultură cu Evanghelia și insistă să pretindă noilor convertiți să se conformeze culturii bisericii care misionază.

Așa că biserica a dezbătut din nou dacă să primească pe deplin neamurile așa cum erau, fără a le cere să renunțe la propria lor cultură. Pavel și Barnaba au povestit în detaliu cum Dumnezeu a confirmat cu semne slujirea lor; Petru a

amintit bisericii despre experiența lui cu Corneliu, iar Iacov a încheiat cu un argument din Scriptură (Fapte 15:7-21), salvând din nou unitatea bisericii.

Totuși, naționalismul a continuat să crească în Ierusalim și a intensificat tensiunea dintre biserica de la Ierusalim și bisericile mai tinere din afara Țării Sfinte. Pavel a intenționat ca ultima sa vizită la Ierusalim să fie ca o misiune de pace și a adus cu el reprezentanți ai bisericilor mixte evrei-neamuri din diaspora, împreună cu un ajutor financiar pentru creștinii săraci din Ierusalim. El a aflat curând că unii credincioși crezuseră zvonuri false despre el. Dacă Pavel respecta cultura neamurilor, ei presupuneau că el trebuie să fi respins cultura sa evreiască (Fapte 21:21). Pavel a acceptat să-și demonstreze identitatea cu propria-i cultură ca o modalitate de a risipi aceste zvonuri false (Fapte 21:23-26).

Cu toate acestea, chiar în timpul misiunii de reconciliere, unii dintre cei care se opuneau misiunii sale cu privire la Neamuri l-au atacat pe Pavel (Fapte 21:27-29). În acest cadru ostil, apostolul a făcut o ultimă încercare de a-și explica misiunea. Mulțimea din templu a ascultat proclamația lui Pavel despre Isus. Poate unii ar fi sperat ca reacția mulțimii să fie una de primire în masă a mântuirii, așa cum s-a întâmplat la predica lui Petru în templu, cu o generație în urmă. Având

---

### **Creștinii din Antiohia aveau viziunea de a construi o biserică multiculturală, nu numai în Antiohia, ci și în toată lumea.**

---

în vedere chemarea lui Pavel, el nici nu putea să nu vorbească despre Isus. Cei care au primit cu adevărat Evanghelia au devenit parte din biserica lui Dumnezeu și adevărații membri ai bisericii lui Dumnezeu trebuie să-i primească bine pe ceilalți membri ai bisericii lui Dumnezeu. Așa că Pavel a vorbit despre chemarea lui de a ajunge la Neamuri (Fapte 22:21), iar asta a înfuriat imediat audiența și a aprins revolta (Fapte 22:22).

Ceea ce publicul lui Pavel nu știa era că discursul lui era poate ultima lor șansă de eliberare națională. O biserică unită a evreilor și a neamurilor era dificil de realizat, dar calea alternativă a naționalismului furios va duce la distrugerea Ierusalimului peste doar câțiva ani. De apreciat, puternica biserică din Ierusalim a fost eficientă în cultura proprie (Fapte 21:20); dar suspiciunea lor cu privire la misiunea printre neamuri se poate numi miopie. În planul lui Dumnezeu, tocmai acele biserici noi și fragile din *diaspora*, plantate cu mari sacrificii într-un mediu ostil, erau sămânța viitorului.

### **Un model diferit**

Ierusalimul era locuit aproape în exclusivitate de evrei, deci nu ne puteam aștepta ca bisericile sale să devină multietnice – deși mai multă apreciere pentru alte biserici, care erau multietnice, ar fi fost de folos. Dar situația era diferită în Antiohia cosmopolită. Acolo evreii, grecii, sirienii și alte grupuri constituiau minorități, iar acolo creștinii eleniști împărțiați au prins viziunea Duhului de a evangheliza neamurile (Fapte 11:19-21).

Pe măsură ce biserica Antiohiei a devenit multietnică, în ea s-a constituit o echipă de conducere diversă care putea fi sensibilă la nevoile tuturor grupurilor reprezentate în biserică. Saul se născuse în Tars, dar fusese crescut în Ierusalim (Fapte 22:3). Educația și conexiunile sale arată că el provenea dintr-o familie cu statut, deși cetățenia sa moștenită venea probabil de la strămoși eliberați din sclavie. Barnaba era un levit din Cipru; Manaen fusese crescut cu Irod Antipa; Lucius era din Cirena, un oraș cosmopolit al Africii de Nord, alcătuit din greci, evrei și nord-africani. Simon a fost poreclit „Niger”, un nume roman obișnuit, dar un nume care, atunci când era folosit ca poreclă, însemna „negru”. Mulți cercetători biblici sugerează că el, ca și Lucius, era din nordul Africii, fiind probabil descendent din africani convertiți la iudaism (Fapte 13:1).

Creștinii din Antiohia aveau viziunea de a construi o biserică multietnică și multiculturală nu numai în Antiohia, ci în toată lumea. Sarcina era enormă și numai credința inspirată de Duhul ar fi îndrăznit s-o imagineze – să ajungi la o lume de cel puțin 100 de milioane de oameni, cu doar o mână de non-evrei care credeau într-un Dumnezeu unic. Dar biserica din Antiohia era cu adevărat o biserică plină de Duhul. Așa cum Duhul a anunțat la Cincizecime o biserică diversă; i-a spus lui Filip să vorbească cu famenul etiopian și lui Petru să vorbească cu Corneliu (Fapte 8:29; 10:19); a confirmat că Dumnezeu i-a primit pe samariteni și pe neamuri revărsând peste ei Duhul (Fapte 8:14-17; 10:44-46), tot așa Duhul i-a trimis pe Pavel și pe Barnaba (Fapte 13:2,4). Ei au evanghelizat Ciprul și sudul Asiei Mici. În următoarea călătorie, când Pavel a plecat de la Troa la Filipi, grecii și romanii au considerat că el aduce un mesaj asiatic în Europa. Dar mai important, dintr-o perspectivă biblică, Dumnezeu continua să ducă tuturor națiunilor mesajul Său universal.

Conducus de Duhul, Pavel era gata să-și adapteze cultura pentru a ajunge la toți oamenii cu un singur mesaj transcultural al lui Cristos (1 Corinteni 9:19-23). Ca și mesajul său respins în templul din Ierusalim (Fapte 22:21,22), scrisorile sale ne arată cu claritate cât de importantă era unitatea multietnică pentru esența evangheliei sale. Diviziunea etnică dominantă în biserica din zilele lui a rămas aceea dintre evrei și neamuri – o diviziune pe care Dumnezeu Însuși o stabilise cândva în istorie. Observând cum Evanghelia lui Pavel escaladează o diviziune stabilită odată de Dumnezeu Însuși, suntem îndemnați să aplicăm aceeași Evangheliie altor diviziuni, acestea din urmă fiind stabilite de mândria și egoismul uman.

### **Unitatea etnică și esența Evangheliei lui Pavel**

Dacă ne întrebăm cumva în ce măsură are Evanghelia implicații pentru unitatea etnică și rasială în biserica lui Cristos, nu trebuie să căutăm prea departe. Epistola lui Pavel către sfinții din Roma se adresează unei biserici divizate etnic. Cu câțiva ani mai înainte, împăratul Claudius expulzase evreii din Roma. Evreii creștini precum Acuila și Priscila se stabiliseră în alte locuri (Fapte 18:2). Ca urmare a acestei expulzări, e posibil că biserica din Roma a fost constituită majoritar din neamuri pentru o perioadă de mai mulți

ani, respectiv din vremea lui Claudius și până la revenirea creștinilor evrei, la un timp după moartea lui. În această perioadă, adunările mixte de evrei și neamuri, cu diferite practici și valori, au trebuit să coexiste, însă diferențele lor au creat conflicte culturale.

Pavel le-a reamintit că unitatea lor în Evanghelie ar trebui să depășească diferențele dintre ei (Romani 1:16; 10:12,13). El a arătat că nu doar neamurile sunt pierdute (Romani 1:18-27), ci și evreii (Romani 2:12-29). Toți oamenii sunt păcătoși în fața lui Dumnezeu (Romani 2:9; 3:9). Dar dacă toți suntem la fel de pierduți, atunci toți trebuie să fim mântuiți în aceleași condiții – doar prin credința în Cristos.

Mulți evrei credeau că au fost mântuiți pentru că sunt copiii lui Avraam. Ei socoteau că au acces la mântuire prin legământul tăierii împrejur. Totuși, Pavel le-a reamintit credincioșilor din Roma că ceea ce contează pentru mântuire este tăierea împrejur a inimii și descendența spirituală din Avraam (Romani 2:25-29; 4:9-12); ei trebuie să creadă așa cum a crezut Avraam (Romani 4:11,12,16). Mai mult, celor care doreau să apeleze la descendența din Avraam pentru mântuire, Pavel le-a reamintit că toți suntem urmașii lui Adam (Romani 5:12-21). Evreii au considerat că, dacă lor li s-a dat Legea aceasta, sunt superiori față de Neamuri, dar Pavel a subliniat că Legea poate învăța omul să deosebească binele de rău, dar nu are putere să-l facă pe om neprihănit (Romani 7:7-12).

Poporul evreu a avut privilegii speciale (Romani 9:4,5), dar acestea nu i-au garantat mântuirea. Nici Ismael, nici Esau nu au primit promisiunea; simpla descendență genetică din Avraam nu le-a garantat participarea la mântuire prin legământul lui Dumnezeu (Romani 9:6-13). Evreii accentuau alegerea lor în Avraam; totuși, în ce privește mântuirea, Dumnezeu poate alege fără a ține seama de etnie (Romani 9:19-29), bazat în schimb pe credința în Cristos (Romani 9:30-10:15). Fiecare dintre noi trebuie să fie mântuit în același fel. Prin urmare, Evanghelia care ne împacă cu Dumnezeu ne împacă și unul cu altul.

---

### **Acceptarea diversității doar în teorie poate fi un pas înainte, însă trăirea ei în practică necesită mai mult efort.**

---

Problema din Roma, totuși, nu era doar că evreii disprețuiau neamurile. Pavel îi sfătuiește pe creștinii dintre neamuri să nu disprețuiască poporul evreu sau moștenirea lui (Romani 11:17-24). Neamurile din Roma se uitau de sus la evrei, în parte și datorită obiceiurilor culinare evreiești și a zilelor sfinte, care erau diferite de practica romană. Pavel a subliniat că nu ar trebui să ne desconsiderăm unii pe alții pentru astfel de diferențe; putem să rămânem diferiți din punct de vedere cultural și totuși să fim uniți în Cristos (Romani 14:1-23). Unitatea nu înseamnă uniformitate, care adesea implică asimilarea în cultura dominantă. În schimb, ar trebui să apreciem darurile aduse de fiecare cultură, legate

între ele în unitate nu printr-o anumită megacultură, ci prin credința noastră comună și prin Duhul.

Spre sfârșitul scrisorii, Pavel l-a menționat pe Isus (Romani 15:8,9) dar și pe sine (Romani 15:16,25) ca exemple de slujire a tuturor popoarelor. Îndemnul său final din cartea Romani include avertismentul de a fi atenți la cei care produc dezbinări (Romani 16:17). În practică, aceasta înseamnă că noi trebuie împreună să muncim, să trăim și să iubim (comparați cu Galateni 2:11-14). În Romani, Pavel îi cheamă pe credincioși să depășească o barieră pe care Însuși Dumnezeu a stabilit-o în istorie, bariera dintre evrei și neamuri. Dacă așa stau lucrurile, cu cât mai mult ne cheamă El pe noi să depășim barierele stabilite doar de păcatul și intoleranța umană?

### **Un templu nou**

Conflictul produs în templu a început atunci când unii dintre evreii din Efes l-au acuzat pe nedrept pe Pavel că ar fi introdus în templul lor sacru pe cineva dintre neamuri (Fapte 21:28,29). Deoarece atât acuzatorii lui Pavel cât și însoțitorul său erau din Efes, biserica din Efes trebuie să fi aflat cum a ajuns Pavel să fie arestat de romani.

Când Pavel le-a scris efesenilor, biserica știa că el fusese acuzat că a dus un ne-evreu dincolo de gardul din curtea interioară a templului, unde accesul era permis doar evreilor. Această despărțire nu a existat în Vechiul Testament, dar a fost ridicată la templul construit de Irod pentru a satisface interpretarea pe care o dădeau preoții cerințelor de puritate. Pentru Pavel și pentru publicul său din Efes nu putea exista niciun alt simbol mai potrivit al despărțirii dintre evrei și neamuri decât acest zid. De aceea mesajul lui Pavel către ei este atât de frapant. În contextul vorbirii despre un nou templu, Pavel declară că peretele acesta despărțitor a fost spulberat de crucea lui Cristos (Efeseni 2:14,19-22).

Pavel nu a fost primul care a obiectat împotriva acestei diviziuni de la templu. Cu o generație mai devreme, Isus a răsturnat mese în templu și a strigat că templul a fost destinat să fie „o casă de rugăciune pentru toate neamurile”, dar preoții și acoliții lor au făcut din el „o peșteră de hoți” (Marcu 11:17). În această declarație, Isus a combinat două pasaje. Primul pasaj declară planul lui Dumnezeu de a primi neamurile (Isaia 56:3-7); al doilea rostește o judecată asupra celor care credeau că templul le-ar putea oferi un refugiu în fața judecății, fără pocăință (Ieremia 7:4-14). Într-un fel, Isus a anunțat judecarea unei instituții religioase segregate. Patruzeci de ani mai târziu, templul pământesc era o ruină.

Când o femeie samariteancă l-a recunoscut pe Isus ca profet, ea a înțeles că evreii aveau dreptate cu privire la religie. La urma urmei, samaritenii nu credeau în profeții de după Moise până la Mesia. Din păcate, această recunoaștere o lăsa și pe ea pe dinafară, fără speranță, deoarece samaritenii nu erau bineveniți în templul din Ierusalim. Așa că Isus i-a spus despre un nou templu care nu va fi nici la Ierusalim (unde se închinau iudeii), nici pe Muntele Garizim (unde se închinau samaritenii), ci „în Duh și în adevăr” (Ioan 4:20-24). Această locuință a Duhului era noul templu în care Pavel a spus că

sunt bineveniți iudeii și neamurile deopotrivă (Efeseni 2:14-22).

## Înainte bisericilor din Ierusalim și Antiohia

Deși proiectul lui Dumnezeu pentru un popor multicultural părea nou pentru Biserica primară, acest concept a făcut parte din planul lui Dumnezeu încă de la început. Dumnezeu l-a ales pe Avram, ca prin el să fie binecuvântate toate familiile lumii (Geneza 12:3; 18:18; 22:18).

Dumnezeu a separat Israelul din vechime de celelalte popoare, pentru binele lui Israel, dar El a făcut mereu excepții. Primii creștini au început repede să recunoască multe dintre aceste excepții. Acuzat că ar fi denigrat importanța templului, Ștefan le-a amintit acuzatorilor săi că Dumnezeu i-a vorbit lui Avram în Mesopotamia, l-a înălțat pe Iosif în Egipt și i s-a descoperit lui Moise în deșertul din Madian. Ștefan, dacă ar fi vrut să continue șirul dovezilor, ar fi putut aminti și de Iona; de slujitorii lui Dumnezeu din exil, precum Daniel și Estera, sau chiar de mulți străini care au slujit regelui David (de exemplu, 2 Samuel 6:10,11; 15:18-22; 1 Împărați 1:44).

Matei a recunoscut și el excepțiile din Vechiul Testament. Deși cele mai vechi genealogii nu consemnau femeile, genealogia care deschide Evanghelia după Matei menționează patru. Acestea nu erau, după cum ne-am fi putut aștepta, cele mai renumite mame ale națiunii, ca Sara sau Rebeca. Dimpotrivă, ele erau Tamar, din Canaan (Matei 1:3); Rahav, din Ierihon (1:5); Rut, din Moab (1:5) și văduva lui Urie, hetitul (1:6). Trei strămoși ai regelui David și mama regelui Solomon au fost dintre neamuri sau, în cazul soției lui Urie, aveau conexiuni cu neamurile.

Exemplele lui Matei sunt prudente. În Iosua (cartea despre care unii cred că este ostilă tuturor celorlalte popoare), vedem contrastul dintre Rahav și israelitul Acan. Ascunzând spionii pe acoperiș, Rahav și-a trădat poporul și și-a salvat familia; ascunzând prada în cort, Acan și-a trădat poporul și și-a distrus familia. De asemenea, cartea lui Rut se concentrează asupra faptului că o moabită se încadrează în scopul pe termen lung al lui Dumnezeu în istorie.

Această genealogie este din partea lui Matei o modalitate extraordinară de a-și începe Evanghelia și de a trimite un puternic mesaj fraților săi creștini evrei. Genealogiile evreiești antice accentuau, cum era de așteptat, puritatea liniei israeliților; Matei a subliniat intenționat natura interetnică a strămoșilor legali ai lui Isus prin linia lui David. Biblia a menționat, de asemenea, alte uniuni interetnice care au fost intenția lui Dumnezeu, cum ar fi căsătoria dintre Iosif și Asnat (Geneza 41:45), Moise și Sefora (Exodul 2:21) sau Estera și Xerxes (Estera 2:17).

Acest accent pe primirea neamurilor a continuat în timpul vieții pământești a lui Isus. Deși magii erau dușmanii lui Daniel, Matei relatează despre magii persani care au venit să se închine regelui evreilor. Dimpotrivă, Irod, regele Iudeii, a acționat ca un faraon ne-evreu din vechime când a poruncit uciderea pruncilor de sex masculin (Matei 2:1-18). Brutalitatea lui Irod a forțat familia lui Isus să se refugieze în Africa, în Egipt, la fel cum Moise a fugit odată la Madian pentru a scăpa de Faraon (Matei 2:13-15).

Evanghelia după Matei oferă și alte indicii despre angajamentul lui Dumnezeu față de toate popoarele. Isus s-a stabilit într-o zonă asociată cândva cu Neamurile (Matei 4:15). El a vindecat slujitorul unui sutaș (Matei 8:5-13) și a anunțat că Dumnezeu va include în poporul Său mulți de la răsărit – ca magii – și de la apus – ca acest roman credincios (Matei 8:11). Isus a eliberat oameni demonizați într-un teritoriu al Neamurilor (Matei 8:28-34, vezi porcii de la 8:30), iar locul unde a provocat renumita mărturisire de credință a lui Petru era o zonă păgână de notorietate (Matei 16:13-20). Mai târziu, ostașii romani care au condus execuția vor fi primii care vor recunoaște identitatea lui Isus la cruce (Matei 27:54). Evanghelia după Matei culminează cu mandatul lui Isus care Își trimite apostolii să facă ucenici din toate neamurile (Matei 28:19,20), contribuind la îndeplinirea făgăduinței că toate națiunile vor auzi mesajul divin (Matei 24:14).

Clarificând intențiile lui Dumnezeu care erau deja prezente în Vechiul Testament, Isus a pregătit calea pentru misiunea neamurilor din Faptele Apostolilor, care, la rândul său, arată spre scopul lui Cristos de a avea o biserică alcătuită din toate popoarele.

## Îndeplinirea unui angajament

Acceptarea diversității doar în teorie poate fi un pas înainte, însă trăirea ei în practică necesită mai mult efort. Noi, creștinii, trebuie să ne investim și resursele acolo unde ne afirmăm pozițiile și să recunoaștem că unde se duc resursele noastre, acolo este și inima noastră. După Cincizecime, Biserica primară a învățat să-și împartă resursele nu numai cu vecinii cei mai apropiați (Fapte 2:44,45), ci și cu nevoiașii din alte părți ale lumii (Fapte 11:28-30). O parte din scopul ultimei călătorii a lui Pavel la Ierusalim a fost să aducă daruri pentru săraci din partea bisericilor dintre neamuri (1 Corinteni 16:1-4, 2 Corinteni 8:1-9: 15), ca simbol al unității bisericilor – evrei și neamuri (Romani 15:26,27). E adevărat că bisericile trebuie să se gestioneze independent, dar foamea și educația teologică sunt subiecte de altă natură. Astăzi există regiuni în care resursele noastre pot servi cel mai eficient împărțirea lui Dumnezeu. Un asemenea parteneriat poate sublinia unitatea bisericii lui Cristos, deoarece fiecare parte a bisericii împarte darurile pe care i le-a dat Dumnezeu pentru folosul altora.

Totuși, preocuparea pentru alte culturi nu are de-a face doar cu banii, ci și cu inimile noastre. Creștinii din S.U.A. au fost îngroziți pe bună dreptate când jihadiștii au ucis 3.000 de oameni la 11 septembrie 2001. Dar cu numai câteva zile înainte de aceasta jihadiștii începuseră să-i măcelărească pe creștinii din nordul Nigeriei, iar numărul de victime era cu mult mai mare. De asemenea, potrivit unor estimări, **în fiecare zi** mor – de malnutriție sau de boli care pot fi prevenite – de zece ori mai mulți oameni decât au murit la 11 septembrie, copiii fiind majoritatea între aceste victime.

Mulți dintre cei care mor sau își plâng copiii care mor sunt frații și surorile noastre. În timp ce nouă ne pasă, pe bună dreptate, de țara noastră, suntem noi mișcați de ce se întâmplă cu concetățenii noștri sau de ceea ce li se întâmplă fraților noștri întru Domnul, indiferent de naționalitate, rasă

sau etnie? Cu ce împărăție ne identificăm noi în primul rând? Semănăm mai mult cu biserica din Ierusalim sau cu biserica din Antiohia?

Iar principiul nu se aplică doar celor de departe. Dacă unii creștini minoritari se confruntă cu discriminare la locul de muncă sau se luptă să se adapteze la o cultură nouă, suntem noi dispuși să-i ascultăm și să colaborăm cu ei pentru a găsi soluții? Unitatea etnică și rasială trebuie să depășească idealurile înalte; ea cere să urmăm exemplul lui Isus, de a iubi până la sacrificiu, așa cum ne-a iubit El (Ioan 13:14,15,34,35). Da, odată cu sacrificiul vine și binecuvântarea, căci în alte părți ale trupului lui Cristos El a pus daruri și resurse pe care ei le pot împărtăși cu noi (de exemplu: cum să suferim cu bucurie, cum să-i ridicăm pe cei zdrobiți sau cum să dăm când nici noi nu avem).

Cea mai bună cale de a ajunge să simțim alături de frații și surorile noastre din alte culturi este să reușim să-i cunoaștem și să redescoperim unitatea noastră comună în Cristos. Adaptarea la diferențe, în special când suntem în aceeași biserică, este o provocare mai mare. Totuși, dacă credem Evanghelia, credem că putem găsi și har pentru a depăși aceste dificultăți.

Citirea unui articol ne poate stârni interesul, dar punerea în practică a unei lucrări interculturale, cu toate sacrificiile, neînțelegerile și binecuvântările care o însoțesc, ne oferă profunzime. Când începem să ascultăm și să învățăm de la credincioșii din alte culturi, etnii și rase, începem să trăim în unitate interculturală.

## Concluzie

În deschiderea acestui studiu despre bazele biblice pentru diversitatea rasială și etnică, ne-am referit la viziunea lui Ioan despre unitatea multiculturală din cer. Când a predat la Assemblies of God Theological Seminary, Morris Williams, fost misionar în Africa, a indicat spre această viziune a cerului pentru a sublinia că Dumnezeu a creat diferite culturi pentru un scop durabil. Pentru Dumnezeu a fost important ca aceste culturi să rămână o mărturie a planului Său glorios de-a lungul timpului și până în veșnicie – și totuși, să fie aduse împreună în unitate pentru a sluji singurului Dumnezeu viu.

Turnul Babel a fost răsturnat. În darul vorbirii în alte limbi, Dumnezeu ne-a dat, printre alte binecuvântări, limbile multor națiuni ca semn al scopului Său: o biserică unită din orice familie, trib, popor și națiune. Aceasta este chemarea noastră; acesta este destinul nostru. Fie ca voia Lui să se facă acum pe pământ, precum în cer. Amin.



**CRAIG S. KEENER, Ph.D.** predă Noul Testament la Asbury Theological Seminary. A absolvit Assemblies of God Theological Seminary și a scris 15 cărți, între care *IVP Bible Background Commentary: New Testament* (500.000 de exemplare vândute), și lucrări în mai multe volume cu Editura

Baker Academic: *The Gospel of John: A Commentary*; *Miracles: The Credibility of the New Testament Accounts* și *Acts: An Exegetical Commentary*.

## PAȘI DE PARCURS PENTRU A AJUNGE RELEVANT ÎNTR-UN SPAȚIU INTERCULTURAL

**A fi intercultural coincide cu misiunea bisericii** de a ajunge cu Evanghelia la fiecare grup etnic (Matei 28:18–20). Dacă Dumnezeu a plasat persoane din alte culturi în apropierea unei biserici locale, înseamnă că biserica a primit o invitație pentru a da un răspuns misionar. „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare din noi” (Fapte 17:26,27).

**A fi intercultural corespunde cu natura evangheliei** de a reconcilia lumea cu Isus Cristos (2 Corinteni 5:14–21; Galateni 3:28). Fără părtinire, biserica locală, formată din oameni cărora li s-a încredințat slujba împăcării, îi abordează pe toți cei din apropierea ei.

**A fi intercultural coincide cu natura Bisericii** de a fi o comunitate a răscumpărării, reflectând noua umanitate în Isus Cristos (Efeseni 2:11–22). Biserica locală, cu persoane diferite ca origine etnică și socială, are privilegiul de a demonstra cum lucrarea lui Cristos în mijlocul ei a înlăturat zidurile despărțitoare care produc animozitate și ură.

**A fi intercultural comunică o imagine a închinării** multiculturale pentru că înaintea tronului lui Dumnezeu se vor închina împreună oameni din orice popor sau trib și de orice limbă (Apocalipsa 7:9–12). Biserica locală are posibilitatea de a demonstra aspecte ale închinării unite din viitoarea comunitate cerească.

**DAVID WELLS**, superintendent,  
British Columbia/Yukon District,  
Pentecostal Assemblies of Canada

# TRĂIREA ÎN ÎMPĂRĂȚIE

## – RESPONSABILITATEA –

### RESPONSABILITATEA DE A-ȚI ÎNDEPLINI CU CREDINCIOȘIE MISIUNEA PERSONALĂ

de H. Maurice Lednicky

Se discută deseori despre „chemarea” în slujire și despre responsabilitățile ce decurg de aici. Fără îndoială, pentru aceia care au primit sarcina specială de a fi purtătorii LUI de cuvânt, acest lucru este foarte serios și important. Dar noi trebuie și să învățăm fiecare credincios că și el/ea a primit un scop unic în această viață. Deși nu oricine este „chemat” să slujească la amvon, urmașii lui Cristos trebuie să-L mărturisească personal pe Cristos. Dacă ești pastor sau învățător, unul dintre scopurile tale declarate ar trebui să fie acela de a insufla în inimile și mințile tuturor urmașilor lui Cristos că Tatăl veșnic are un loc și un scop pentru ei. Niciunul nu este lăsat mai prejos decât alții sau abandonat să trăiască o viață fără sens. Încurajează-i pe alții să găsească și să urmeze cu pasiune călătoria glorioasă de-o viață pe care El le-a rânduit-o cu atâta dragoste.

Fiecare membru al trupului lui Cristos este unic și are o misiune pe care Dumnezeu a rânduit-o special pentru el sau ea. Apostolul Pavel se străduiește să explice tinerei biserici din Corint exact această idee. Comparând trupul lui Cristos cu trupul uman, el afirmă ceea ce este evident. „*Trupul are multe mădulare, dar toate mădularele, măcar că sunt mai multe, alcătuiesc UN SINGUR trup. Tot așa este și trupul lui Cristos*” (1 Corinteni 12:12, sublinierea autorului).

Apoi, el enumeră diferite părți ale trupului—piciorul, mâna, urechea, ochiul—ca fiind toate distincte, dar semnificative pentru funcționarea întregului corp. Acum el vorbește despre „*mădularele mai slabe, vrednice de mai puțină cinste*” ca fiind cele de „neapărată trebuință”, și pe care noi „*le îmbrăcăm cu mai multă podoabă*” (1 Corinteni 12:22, 23). Câteva versete mai târziu, el îi identifică pe câțiva dintre cei mai înzestrați din trupul lui Cristos (1 Corinteni 12:27, 28). Pare destul de interesant modul în care el se referă la diferite părți ale trupului spiritual. Înainte să-i enumere pe cei implicați în lucrări de conducere, Pavel are grijă să evidențieze mădularele „*mai puțin onorabile*”—cei care poate nu sunt în vreo poziție de conducere sau care n-au o slujire publică (recunoscută). Putem deduce două lucruri din observațiile lui inspirate. (1) Pavel credea cu adevărat că ORICINE din Biserică are un loc unic de slujire și că (2) deși sunt diferite „lucrări” în trupul lui Cristos, nimeni n-ar trebui considerat mai presus decât alții. Scriptura precizează clar că fiecare credincios plin de Duhul ar trebui să-și împărtășească fără ezitare credința.

Eu fac deseori referire la trei profeți importanți—Ieremia, Ezechiel și Daniel—care au fost contemporani. Ei au prorocit înainte, în timpul și după robia babiloniană de 70

de ani. **Ieremia** (cunoscut ca „profetul lacrimilor”) a ajuns la Ierusalim dintr-un sătuc aflat la douăzeci de kilometri de cetate. Nimic din Scriptură nu pare să indice că el a avut parte de vreo instruire, recunoaștere sau de conexiuni influente înainte de a deveni profet. **Ezechiel** provenea dintr-o familie preoțească și era un tânăr preot în formare când a fost luat rob și dus în Babilon. **Daniel** era un tânăr excepțional, cu o minte strălucită, care a fost ales să învețe limba, cultura și artele civilizației babiloniene. Remarcați poziționarea lor distinctă și misiunea încredințată de Dumnezeu fiecăruia dintre ei. **Ieremia** a profețit în cetatea Ierusalimului până la căderea acesteia. **Ezechiel** le-a profețit robilor evrei din Babilon. **Daniel** a avut o platformă globală din palatul regal babilonian (mai târziu, imperiul medo-persan). Nu există vreun indiciu că acești oameni au dorit să aibă o misiune profetică asemănătoare cu a celorlalți. Ei nu erau rivali. Fiecare a fost folositor în locul de slujire pe care Dumnezeu îl alesese pentru el.

Isus le-a explicat de mai multe ori ucenicilor Săi acest mesaj important, înainte de revărsarea Duhului Sfânt la Rusalii.

1. „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15:16).
2. „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).
3. „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15).
4. „Veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

Acum, după umplerea cu Duhul Sfânt în acea zi rânduită mai dinainte de Dumnezeu, Petru a repetat exact același mesaj. Citând din profetul Ioel (Ioel 2:28-32), acest ucenic care tocmai primisese ungerea Duhului a spus: „*În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci*” (Fapte 2:17, 18).

Unii vor afirma că aceste pasaje biblice distincte se referă la cei care au fost „chemați” de Dumnezeu la o slujire specială. Totuși, profeția din Ioel se referea la o zi când oricine, indiferent de vârstă, gen, statut social, etc., ar putea fi folosit cu putere de către Dumnezeu. În epoca Vechiului Testament doar puțini aleși erau recunoscuți ca profeți. Acum, apostolul Petru proclamă că toate limitările imaginabile au fost înlăturate.

Lucrarea publică a celor care profețesc poate fi clasificată într-una din două categorii. Mai întâi, este vorba de proclamarea evenimentelor viitoare, până acum necunoscute. Agab, considerat profet al Noului Testament, a vorbit în două ocazii diferite despre evenimente ce aveau să aibă loc. În Antiohia, el a vestit că o mare foamete avea să vină asupra Imperiului roman (Fapte 11:28). În casa lui Filip din Cezarea, Agab a profețit că Pavel urma să fie arestat în Ierusalim (Fapte 21:10,11). Ar trebui să se remarce faptul că în ambele referințe s-a pomenit și despre alți profeți, fără a li se menționa numele, în întâlnirea respectivă. Filip a avut patru fice nemăritate care prorocau (Fapte 21:9).

În al doilea rând, există aplicația practică a adevărului scriptural așa cum se referă el la un anumit timp și loc și la o cultură specifică. Avertizările date atât de Petru cât și de Pavel reflectă acest aspect al profeției. În fiecare împrejurare, apostolii au avertizat despre pericolul iminent din Biserică pe care-l reprezentau „profeții falși” strecurați printre ei. În ultima epistolă a lui Petru, întreg capitolul al doilea este dedicat unei serioase avertizări despre învățătorii falși și prorocii mincinoși care vor „strecura pe furiș erezii nimicitoare” (2 Petru 2:1). Ceea ce se subînțelege aici este că răul va fi făcut trupului de credincioși înainte ca o învățătură să fie recunoscută ca fiind greșită. Pavel le-a vorbit, cam în același sens, prezbiterilor efeseni în ultima lui întâlnire cu ei (la Milet), în timp ce el se îndrepta spre Ierusalim pentru sărbătorirea Rusaliilor. „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma” (Fapte 20:29).

Este totuși și o altă aplicație a profeției. Aceasta a fost identificată ca „darul prorociei” și reprezintă una din lista celor nouă manifestări supranaturale ale Duhului Sfânt (1 Corinteni 12:4-11). Acest dar special—care se manifestă în mod normal în trupul de credincioși ce se adună laolaltă—apare la inițiativa Duhului Sfânt pentru o anumită ocazie. Trei scopuri sunt remarcate pentru manifestarea acestui „dar”: „zidire, sfățuire și mângâiere” (1 Corinteni 14:3).

Ajunși în acest punct, este potrivit să amintim că darurile Duhului sunt încă active în biserica nou-testamentală din zilele noastre. Noi facem parte din Biserica ce-a fost întemeiată în Ziua Cincizecimii. Fără îndoială, Biserica nou-testamentală primară a fost penticostală—credincioșii au fost umpluți cu Duhul. „Vorbirea în alte limbi (o limbă

necunoscută), după cum le dădea Duhul să vorbească” (Fapte 2:4 – paranteză adăugată de autor) a fost evidența (dovada) fizică inițială că promisiunea lui Cristos de a le trimite Duhul se împlinise (Ioan 14:26; 16:7). Fiecare credincios din această generație este un candidat la umplerea cu Duhul Sfânt. Acest dar foarte special nu poate fi câștigat prin merite; ca și mântuirea, este un dar de la Dumnezeu. Prin Duhul Sfânt, suntem împuterniciți nu doar să ne împărtășim credința, dar și să creștem permanent în asemănarea cu Cristos.

Aceste daruri duhovnicești au fost grupate în trei categorii pentru a fi reținute mai ușor.

### 1. Daruri de descoperire

Vorbirea despre înțelepciune  
Vorbirea despre cunoștință  
Deosebirea duhurilor

### 2. Daruri de putere

Darul credinței  
Darul minunilor  
Darul vindecărilor

### 3. Daruri de inspirație

Prorocia  
Vorbirea în felurite limbi (ca mesaj special)  
Tălmăcirea limbilor

Iată câteva adevăruri de reținut despre Duhul Sfânt și manifestarea corespunzătoare a „darurilor”:

- „Darurile Duhului” aparțin Duhului, iar Duhul Sfânt locuiește în credincios.
- Orice credincios plin de Duhul poate fi folosit de Duhul ca un vas ales pentru o anumită împrejurare.
- Duhul alege vasul și ocazia pentru orice manifestare supranaturală.
- Credincioșii individuali nu dețin (nu controlează) vreun dar al Duhului.
- Duhul va alege darul potrivit care este necesar la un moment dat.
- Aceste daruri supranaturale se manifestă cel mai adesea în contextul unui grup de credincioși care se adună laolaltă. Această manifestare poate avea loc sau nu într-un timp stabilit de închinare în clădirea unei biserici, dar și în oricare altă locație (grup de casă, întâlnire de rugăciune) unde credincioșii Îl preamăresc pe Cristos și-L glorifică pe Dumnezeu.
- Darurile Duhului n-ar trebui categorisite, presupunându-se că unul are o semnificație mai mare sau mai mică decât celelalte.

Nu toate slujbele sunt publice; în consecință, niciodată n-ar trebui să compar misiunea mea cu misiunea altuia. Asta va duce la aroganță sau descurajare. Dumnezeu n-a chemat o altă persoană ca să îndeplinească misiunea ta—și nici pe tine ca să îndeplinești misiunea altora.

Nu uita, ce este vizibil pentru alții nici nu amplifică și nici nu diminuează planul Lui personal pentru viața ta. Numai Dumnezeu păstrează consemnările reale și precise ale modului în care noi urmăm întocmai planul unic pe care El l-a rânduit pentru fiecare persoană. Este motivația bazată pe dragoste și pe dorința de a-L onora și a ne închina înaintea Mântuitorului nostru sau este determinată de teama de a nu fi pedepsit pentru neascultare? Psalmistul David a spus-o

atât de elocvent: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor!” (Psalmul 139:16, 17).

Vorbind în numele Domnului, profetul Ieremia oferă asigurarea preocupării și grijii lui Dumnezeu față de propriul

E ușor să găsim pretexte pentru a refuza planul lui Dumnezeu spunând pur și simplu: „Altceva poate îndeplini misiunea aceasta mai bine decât mine”. Deseori, aceasta este o expresie a mândriei, pentru că nu dorim să fim comparați cu alții în mod defavorabil ori văzuți ca fiind mai puțin talentați, sau ne temem de eșec.

Un vechi proverb ne amintește...

PE CEI CHEMAȚI DE DUMNEZEU, TOT EL ÎI ȘI ECHIPEAZĂ.

Său popor, Israel. „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29:11).

Să privim acum acest exemplu extraordinar: În momentul în care Isus a fost botezat în Iordan de către Ioan, s-a întâmplat ceva extrem de semnificativ. „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea, cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea»” (Matei 3:16, 17).

Ca o paranteză, aceasta este o confirmare scripturală pozitivă a Sfintei Treimi – Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Cuvintele Tatălui sunt acelea care mă intrigă. Isus, până în acest moment din viața Lui pământească, nu făcuse nici măcar o minune. El nu rostise nici măcar o predică și nu învășase niciun grup de oameni. De fapt, El nu făcuse niciunul dintre lucrurile pe care le asociem în mod normal cu lucrarea Lui pământească.

Și totuși, Tatăl a zis: „În El Îmi găsesc plăcerea.” Ce putem deduce din această afirmație divină? Isus fusese ascultător de voia Tatălui Său ceresc până în momentul acela. Ascultarea Lui nu fusese exprimată în lucrări extraordinare sau în recunoaștere publică. Ca să folosim limbajul biblic, Isus fusese credincios. Acum, ne aflăm în punctul decisiv unde poziția Lui de Domn se aplică la îndeplinirea misiunii noastre personale în Împărăție. Aprobarea Stăpânului este asociată doar cu un singur lucru—să fii credincios. În Ziua judecății, nu se va menționa cuvântul „succes” așa cum acesta este înțeles de către experții gândirii umane. O, cât de mult așteptăm să auzim cuvintele: „Bine, rob bun și credincios...” (Matei 25:21, 23).

Împărăția spirituală nu este dominată de câteva „superstaruri” care par să se priceapă de minune în a atrage

atenția asupra lor. Avântul de astăzi al Bisericii Sale se datorează sacrificiului de care au dat dovadă oameni smeriți care au așteptat înaintea lui Dumnezeu, stăruind să audă vocea Lui. Iar odată încredințați în privința misiunii pe care El a sădit-o în inimile lor, ei n-au avut vreun gând să se uite înapoi sau la altceva care părea mai ușor sau mai plăcut. Cu ani în urmă, un bărbat modest pe care l-am întâlnit de câteva ori, a compus un cântec simplu. (Ca să fiu destul de sincer, acesta n-a fost un mare muzician sau cântăreț, iar cântecul n-a fost publicat niciodată.) Totuși, n-am uitat niciodată cuvintele, iar acestea m-au binecuvântat de nenumărate ori în timp ce meditam la ziua în care voi sta în prezența Lui glorioasă.

*Dacă El va spune „Bine”, va fi mai mult decât aș merita eu.  
Dacă El va spune „Bine”, va fi mai mult decât aș căpăta vreodată.*

*Dacă El va spune „Bine”, știu că voi fi prea mult răsplătit.  
Dacă El va spune „Bine”.*

**Lecție de viață:** Dumnezeu mă iubește la fel ca pe toți ceilalți copii ai Lui. De fapt, ca o expresie profundă a acelei iubiri, El a rânduit un plan extraordinar și unic pentru viața mea. Pe măsură ce Îi ascult cu atenție vocea, foarte sensibil în a urma călăuzirea Duhului Sfânt, fiecare zi va aduce onoare și glorie Numelui Său vrednic de laudă. Misiunea mea spirituală—fie personală, fie exprimată prin intermediul bisericii—poate că nu este foarte vizibilă sau nu primește complimente din partea oamenilor, dar acest lucru nu este important pentru Cel care consemnează pentru veșnicie. Motivația pentru ascultare nu este bazată pe răsplătirile viitoare sau pe teama de a nu fi pedepsit; mai degrabă, este o dorință copleșitoare de a răspunde la dragostea ce vine de la un Tată ceresc binevoitor.



**Dr. H. MAURICE LEDNICKÝ** a fost ordonat în cadrul denominației Assemblies of God și slujește de peste 50 de ani. Este autor de cărți, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College, Springfield, Missouri.

Articolul este preluat din KINGDOM LIVING © 2013 de H. Maurice Lednický. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

Deși unii se simt stresați, supuși la o intensă presiune de a urma poruncile lui Cristos, pentru aceia care înțeleg harul uimitor al lui Dumnezeu aceasta nu este privită ca o cerere înfricoșătoare sau ca o îndatorire legalistă, ci dimpotrivă. Este o bucurie să-L slujești pe Cristos; să te străduiești să fii ca El și să umbli pe calea pământească pe care El a rânduit-o cu atâtă înțelepciune pentru noi. Nu îngădui niciodată ca binecuvântarea ta să devină o povară. Isus ne-a dat pacea Lui!

În următoarea noastră întâlnire, această discuție va continua pe măsură ce vom studia tema „Proclamarea Cuvântului prin ambasadorii Lui”.

Continuați să priviți spre cer—Isus vine în curând!

H. Maurice Lednický



# VIATA ALĂTURI DE CELĂLALT

de Miroslav Volf

**D**eși mă străduiesc să rămân credincios tradiției creștine, totuși, când este vorba de viața în relație cu celălalt, eu nu pot vorbi cu autoritate în numele tuturor creștinilor. Nimeni nu poate face asta pentru că, ecleziastic vorbind, creștinii nu alcătuiesc un grup unitar. Chiar și în contextul unei singure biserici apar deseori dezacorduri și dezbateri aprinse.

În încercarea de a prezenta ce spune tradiția creștină despre coexistența cu cei diferiți de noi, voi încerca să răspund la trei întrebări: (1) Cine este celălalt? (2) Cine suntem noi? și (3) Cum ar trebui să ne relaționăm unii cu alții? Voi încheia cu o scurtă reflecție asupra relației dintre dimensiunea universală a dragostei creștine (față de oricare persoană și față de toți) și obligațiile personale față de cei cu care avem relații speciale (ca de pildă, familia, grupul etnic sau cel religios).

## Cine este celălalt?

În cultura noastră globalizată, străinul exotic este tot mai mult o raritate. Noi călătorim relativ ușor pe distanțe foarte mari. Mass-media ne prezintă reportaje impresionante chiar din cele mai izolate și impenetrabile regiuni ale globului. S-ar părea că am ajuns să-i înțelegem pe alții mult mai bine, dar în general lucrurile nu stau așa. Pentru a-i înțelege cu adevărat pe alții este nevoie de o cunoaștere mai profundă decât aceea care poate fi obținută prin rapoarte scrise, filme sau scurte vizite. Ușurința cu care putem ajunge în mediul lor n-a făcut decât să le ia aura exotică. Au devenit mai puțin neobișnuiți — dar tot neînțeleși.

Aceleași rețele de comunicare care au făcut simplă întâlnirea noastră cu ei și posibilitatea de a afla despre ei au adus și mulți dintre acești străini în imediata noastră vecinătate. Acesta este vecinul străin. Aceștia locuiesc lângă noi, la limita comunităților noastre și în țările noastre. Noi trăim aproape sau alături de oameni ale căror valori și interpretări generale

ale vieții diferă de ale noastre. În termenii coexistenței cu cei diferiți de noi, cea mai mare provocare a zilelor noastre este să avem de-a face cu oameni diverși într-o lume din ce în ce mai pluralistă.

Istoria relațiilor cu cei diferiți de noi a fost deseori marcată de multă violență. În întreaga lume, deosebirile religioase, culturale și rasiale prezintă o sursă majoră de conflicte. În ultimii ani, conflictele etnice și culturale au lăsat în urmă pământ pârjolit, râuri de sânge și munți de cadavre în Lumea a treia (Rwanda); în fosta Lume a doua (Cecenia sau Bosnia) și în Lumea întâi (revoltele din Los Angeles). Astăzi, ca și în trecut, izbucnesc conflicte din cauza deosebirilor religioase. Musulmanii și creștinii, creștinii și evreii, evreii și musulmanii, musulmanii și hindușii, hindușii și budiștii întâmpină dificultăți în a împărți același spațiu social fără conflicte, dintre care unele extrem de violente.

Cine sunt ceilalți? Aceștia sunt oameni de diverse rase, religii și culturi care trăiesc în vecinătatea noastră și cu care suntem deseori în relații încordate și uneori într-un conflict fatal. Dar cine suntem noi?

## Cine suntem noi?

Nu putem vorbi despre celălalt fără a vorbi despre noi înșine și nu putem vorbi despre faptul de a fi diferit fără a vorbi despre identitate. Cum ar trebui să gândim despre noi înșine?

Noi ne definim deseori prin ceea ce ne deosebește de alții și prin ceea ce avem nevoie să păstrăm nealterat de ei. Dimpotrivă, noi trebuie să ne definim prin ceea ce ne distinge de alții și prin ceea ce avem în comun cu ei. Această noțiune a identității este conformă cu relatarea despre creație din Vechiul Testament.

În Geneza, Dumnezeu a creat prin separarea lucrurilor (lumina de întuneric) pe care apoi le-a adus împreună. Când

Dumnezeu a creat prima pereche umană, El a separat-o pe Eva de Adam, ca apoi s-o aducă la el pentru ca cei doi să devină un singur trup. Făpturile distincte și totuși legate una de cealaltă au neapărat identități complexe deoarece sunt ceea ce sunt nu doar în și din ele însele ci și în relație cu alții.

În urmă cu nouă ani, am devenit tată. Am un băiețel minunat, pe nume Nathanael. După ce-am devenit tată, am rămas aceeași persoană în sensul permanenței și continuității în timp. Dar eu n-am rămas aceeași persoană în sensul că

---

**Ne definim deseori prin ceea ce ne deosebește de alții. Dimpotrivă, noi trebuie să ne definim prin ceea ce ne distinge de alții și prin ceea ce avem în comun cu ei.**

---

acum Nathanael s-a integrat în personalitatea mea. El a schimbat nu doar modul în care mă văd pe mine și modul în care mă comport (persoana mea privată), ci și modul în care alții mă văd și se comportă față de mine (persoana mea publică). Pot spune simplu că eu sunt diferit de Nathanael; dar asta nu e totul, pentru că Nathanael este și o parte din cine sunt eu. Identitatea mea este inclusivă, nu exclusivă.

Același lucru se poate spune despre celelalte identități ale noastre – de exemplu, identitatea de gen. Ceea ce înseamnă să fii bărbat se poate schimba cu timpul și poate diferi de la un loc la altul, dar întotdeauna va fi corelat cu ceea ce înseamnă să fii femeie.<sup>1</sup> Așa cum se exprimă Paul Ricoeur în cartea sa *Oneself as Another*, „individualitatea sinelui presupune distincție într-un grad atât de intim că unul nu poate fi luat în considerare fără celălalt, ci în schimb unul trece în celălalt.”<sup>2</sup>

Pentru o asemenea identitate inclusivă, două lucruri sunt extrem de importante, iar ambele au legătură cu stabilirea de limite. Mai întâi, pentru a avea o identitate trebuie să impui niște limite. Imaginați-vă o lume fără limite. Nu veți putea. Căci fără limite nu am avea o lume. Totul ar fi o harababură și n-ar exista nimic distinct. Pentru a avea altceva decât un haos infinit, noi trebuie să avem stabilite limite. Prin urmare, când Dumnezeu creează, Dumnezeu separă.

Dacă limitele sunt bune, atunci trebuie să fie bună și o menținere a limitelor. Prin urmare, când limitele sunt amenințate (așa cum sunt deseori într-o varietate de moduri), acestea trebuie menținute. În al doilea rând, dacă dorești să ai o identitate, trebuie să stabilești limite. Apoi, pentru a avea o identitate inclusivă, limitele trebuie să fie permeabile și flexibile.

Pentru ca cel diferit să intre în grup și să se schimbe pe sine sau să schimbe grupul, acela trebuie lăsat să intre. Pe măsură ce intrăm în relații noi care ne modelează, se produce o anumită schimbare a identității noastre. Alții, cu care suntem într-un contact strâns, se schimbă și, în consecință, ne schimbăm și noi. Când Nathanael a venit în familia noastră, eu m-am schimbat — fie că am dorit asta sau nu. În plus, m-am schimbat în moduri pe care nu le-am putut controla pe deplin. Hazardul și imprevizibilitatea apar în condițiile unor limite accesibile și flexibile.

Cine suntem noi? Noi suntem oameni cu identități inclusive și într-o continuă schimbare; mulți alții sunt parte din cine suntem noi. Putem încerca să-i scoatem din viața noastră pentru a ne construi o identitate exclusivă, dar acesta va fi un gest brutal nu doar față de ei ci și față de noi înșine. Cine este celălalt? Am argumentat mai devreme că ceilalți sunt vecinii noștri, care se deosebesc de noi prin cultură și a căror alteritate este deseori un factor în conflictele pe care noi le avem cu ei. Acum, după ce-am discutat despre identitatea inclusivă, putem spune că ceilalți nu sunt doar ceilalți și atât. Și ei au identități complexe și dinamice din care facem parte și noi, dacă suntem vecinii lor. Așa cum noi coexistăm cu alții și avem o istorie comună cu ei, și alții coexistă cu noi.

### **Cum ar trebui să ne relaționăm unii cu alții?**

Relațiile persoanelor cu identități inclusive și dinamice se clasifică în patru direcții: (1) voința de a-l accepta pe celălalt; (2) inversarea perspectivelor; (3) relaționarea cu celălalt și (4) acceptarea celui alt. Aceste patru direcții urmează o ordine a priorității, dar ele nu sunt secvențiale în sensul că atunci când termini un pas să treci la următorul. Fiecare aspect se întrepătrunde semnificativ cu celălalt.

### **Voința de a-l accepta pe celălalt**

Într-o anumită măsură, angajamentul de a coexista cu alții este cel mai simplu aspect al relației noastre cu ei. Totuși, acest lucru este deseori cel mai dificil. În loc să consider că alții mă trag în jos, eu va trebui să-mi imaginez că ei mă pot ajuta să progrez. În loc să mă gândesc că ei îmi vor desfigura tabloul relațiilor mele sociale, va trebui să mă gândesc că ei ar avea potențial să contribuie la îmbunătățirea estetică a acestui tablou. În loc să-i suspectez ca dușmani, eu va trebui să-i văd ca potențiali prieteni. Dar noi avem argumente să dorim să-i ținem pe ceilalți la distanță.

*Mai întâi, ne temem pentru identitatea noastră.* Ne temem să nu ne simțim copleșiți de alții și de obiceiurile lor. Această teamă pentru identitatea noastră ar putea fi descrisă ca o situație în care vine în casa ta un musafir și își aduce propria mobilă, rearanjând-o sau aruncând-o pe a ta; gătește mâncăruri care nu-ți plac sau ascultă muzică ce nu-ți place; face gălăgie găsimdu-și de lucru prin casă când tu ai vrea să dormi. Ai putea să-i spui politicos musafirului tău: „Asta-i casa mea și nu așa vreau să trăiesc. Du-te înapoi de unde ai venit! Acolo poți face cum dorești tu, dar aici facem cum doresc eu”.

Am menționat mai devreme că globalizarea îi aduce pe alții în vecinătatea noastră. Culturile mai mici sunt amenințate de uriașul val al monoculturii globale care le străbate. Ele sunt atrase de multe dintre caracteristicile acesteia, dar se tem că tradițiile lor vechi de secole, care le oferă un sens al identității, vor fi înlocuite de o cultură străină și superficială. Democrațiile occidentale prospere se tem că procesele de globalizare care aduc în țările lor oameni aflați în căutarea unui trai mai bun vor submina însăși cultura care a făcut posibile libertățile și prosperitatea de care aceștia se bucură.

*În al doilea rând, ne temem pentru siguranța noastră.* Mitul străinului inocent este doar atât — un mit. Relațiile dintre

oameni sunt întotdeauna un teren al puterii contestate — într-un permanent pericol de a folosi greșit puterea. Totuși, ar trebui să avem grijă să nu facem o altă eroare: refuzând să acceptăm mitul străinului inocent, să îmbrățișăm două alte mituri în același timp — mitul sinelui inocent și al străinului demonic.

*În al treilea rând, vechile dușmăanii ne fac ezitanți în a coexista cu străinul.* Vechile răni se pot deschide. Istoria se repetă. Poate încă ezităm să coexistăm cu celălalt din motive morale deoarece relațiile pozitive cu celălalt ar echivala cu trădarea strămoșilor noștri care au suferit din cauza acelora. Nu ne-am trăda pe noi înșine dacă ne-am împăca cu vechiul dușman? La fel ca păcatul, dușmănia are putere. Odată instaurată, aceasta este o forță care depășește voințele individuale ale protagoniștilor și se perpetuează ținându-i captivi pe dușmani.

Dacă simțul identității noastre, grija pentru siguranța noastră și vechile ostilități militează cu toate împotriva voinței noastre de a-l accepta pe celălalt, de ce-am mai dori să-l acceptăm pe celălalt?

***Mai întâi, ar putea fi în interesul nostru să facem acest lucru.*** Alternativele — construirea unui zid care să ne separe de alții sau perpetuarea dușmăniei — sunt deseori mult mai dăunătoare. Ca persoane diferite ce coexistăm, noi suntem interconectați prin legături economice, culturale și familiale. Ruperea acelor legături poate fi mai dăunătoare decât încercarea de a coexista.

---

### **Coexistența în pace este o expresie a naturii umane pe care ne-a dat-o Dumnezeu.**

---

***În al doilea rând, și mai important, coexistența în pace este o expresie a naturii umane pe care ne-a dat-o Dumnezeu.*** Noi suntem creați nu să ne izolăm de alții, ci să interacționăm cu ceilalți și să contribuim la progresul lor pe măsură ce ne cultivăm propria identitate și avem grijă de propria noastră bunăstare.

***În final, pentru creștini, cel mai important motiv de a fi dispus să coexiști cu alții și să-i accepți este caracterul dragostei lui Dumnezeu așa cum este manifestată în Isus Cristos.*** Isus Cristos a murit pentru toți oamenii pentru că i-a iubit pe toți, iar El ne-a învățat să spunem oricui și tuturor despre dragostea Lui.

Poate că suntem convinși că este bine să-i acceptăm pe alții și poate că dorim să-i acceptăm, dar descoperim totuși că nu reușim s-o facem. Temerile și dușmăniile noastre ne pot epuiza. Eșecurile noastre din trecut ne pot face să ne pierdem speranța. Cum ne putem exercita voința de a-l accepta pe celălalt? Și cum o putem menține prin vremurile dificile? Îngăduiți-mi să încerc să răspund la aceste întrebări cu o povestire.

Mă aflu în Zagreb, Croația, la evenimentul prin care era promovată traducerea în limba croată a cărții mele *Exclusion and Embrace* (n.t., *Excludere și Acceptare*). În timp ce explicam ideea voinței de a accepta, care este ideea centrală

a argumentului cărții, am remarcat în public un bărbat care asculta cu mare atenție, dar care era totuși cam agitat. După ce mi-am terminat micul discurs și după ce publicul s-a împrăștiat, el s-a apropiat de mine și m-a întrebat: „Dar de unde vine asta?” I-am răspuns: „La ce anume vă referiți?” El mi-a răspuns: „De unde vine voința de a accepta?” Omul era agitat. A continuat: „Este ceva cu care te naști? Sau poți învăța să-ți exerciți voința în astfel de moduri?”

Am discutat atunci cu el diferitele posibilități. „În cele din urmă”, am spus eu, „voința de a accepta vine de la Duhul Sfânt, care poate deschide simțul închis în sine al identității noastre, ne poate risipi temerile și poate distruge cătușele dușmăniei ce ne ține captivi.”

### **Inversarea perspectivelor**

Pentru a pune în practică voința de a accepta, noi trebuie să fim dispuși să inversăm perspectivele. Înainte de a discuta despre asta, este important să remarcăm o trăsătură importantă a diversității: aceasta este o relație reciprocă. Dacă alții sunt pentru mine *celălalt*, atunci și eu sunt pentru ei un *altul*.

Odată ce-am înțeles reciprocitatea existentă în relația cu cei diferiți, avem mai multe motive să fim interesați nu doar în ce credem despre noi înșine și despre alții, dar și în ce cred alții despre ei înșiși și despre noi. Asta înțeleg eu prin inversarea perspectivelor.

Ce presupune inversarea perspectivelor? Mai întâi, noi trebuie să-i vedem pe alții prin ochii lor. Noi suntem tentați să-i vedem prin ochii noștri, din propria noastră perspectivă. A-i vedea pe alții așa cum se percep ei înșiși presupune faptul de a accepta că, în această evaluare, tu ai putea greși, iar alții ar putea avea dreptate. Este un efort de imaginație să ne punem în locul lor și să ascultăm cu mare atenție povestea lor despre cine se văd ei a fi.

În al doilea rând, noi trebuie să ne vedem prin ochii altora. Uneori credem că ne cunoaștem cel mai bine pe noi înșine. Dar putem să nu vedem foarte bine, fie din cauză că este prea departe, fie că este prea aproape. În plus, când vine vorba despre mine, am un interes legitim de a mă vedea într-un anumit fel — remarcând ce este pozitiv, dar nu și ce este negativ; sau lăsând ce este pozitiv să pună în umbră ceea ce este negativ. Pentru că deseori nu reușim să ne vedem într-un mod adecvat, noi trebuie să aflăm cum ne percep alții.

### **Relaționarea cu celălalt**

A ne vedea pe noi înșine și pe celălalt din perspectiva celui alt nu este același lucru cu faptul de a fi de acord cu celălalt. După ce am înțeles cum dorește celălalt să fie înțeles, trebuie să-mi exercit judecata și să fiu de acord sau nu, total sau parțial.

Chiar și când există dezacord, tot putem coopera în multe moduri, mai puțin în cazul când disputele noastre se referă la acte de nedreptate gravă. Părerea că trebuie să fim de acord asupra tuturor valorilor esențiale pentru a trăi în pace este greșită. În fond, aceasta presupune că pacea poate exista doar dacă predomină aceeași identitate culturală. Noi putem să trăim în pace și să cooperăm, în ciuda neînțelegerilor noastre

fundamentale, iar asta o putem face apelând la resursele propriei noastre religii. Totul în credința creștină vorbește în favoarea acestei cerințe, de la porunca simplă și explicită de a trăi în pace cu toți oamenii (Romani 12:18) până la caracterul lui Dumnezeu ca dragoste triunică.<sup>3</sup>

### Acceptarea celuilalt

Nu este suficient doar să fii dispus să-l accepți pe celălalt. Ca acceptarea să aibă loc este nevoie de mai mult. Trebuie să le facem loc altora în propriile noastre identități și în lumea noastră socială. Trebuie să le permitem altora să remodeleze identitatea noastră, pentru ca aceștia să devină parte din cine

### O imagine a vieții creștine, bine conturată în Biblie și în tradiția creștină, este aceea a unui pelerin. Un pelerin este definit de locul spre care se îndreaptă.

suntem, fără a ne simți amenințați în vreun fel de către ei, ci mai degrabă contribuind la realizarea texturii complexe a identității noastre. Așa cum, după ce s-a născut cel deal doilea fiu al meu, Aaron, eu am permis ca el să devină parte din identitatea mea, tot așa noi trebuie să-i lăsăm pe cei diferiți din jurul nostru să devină parte din cine suntem. O asemenea deschidere este posibilă în termenii credinței creștine, deoarece creștinii n-ar trebui să se gândească la ei înșiși ca având o identitate pur națională, culturală, rasială sau etnică. O imagine a vieții creștine, bine conturată în Biblie și în tradiția creștină, este aceea a unui pelerin.

Un pelerin nu este definit în primul rând de cultura sau țara prin care călătorește, ci de locul spre care se îndreaptă. Identitatea lui primară vine din destinația lui, și nu din vreunul dintre locurile prin care trece în drumul său. Țara spre care se îndreaptă creștinii este noua lume a lui Dumnezeu, unde se vor aduna oameni din toate neamurile și de toate limbile. Faptul de a fi un pelerin nu exclude o întreagă gamă de identități secundare, ca de pildă a fi un cetățean din Macedonia, de etnie rromă, femeie, sau mamă a trei adolescenți rebeli. Dar în înțelegerea creștină, toate aceste

identități ar trebui subordonate identității primare a unei persoane aflate în călătoria spre noua lume a lui Dumnezeu.

Statutul tranzitoriu al identității culturale a creștinului are efecte profunde. Apostolul Pavel a scris că creștinii nu sunt stăpâni pe viața lor. Aceasta este o afirmație ciudată. Multe lucruri sunt ale mele, iar eu am mare grijă de ele. S-ar părea că ceea ce este mai mult al meu decât orice altceva sunt eu însumi. Totuși Pavel a insistat că nu suntem stăpâni asupra propriei noastre ființe, ci aparținem Domnului. Ca și creștin, în definiția lui Pavel, eu sunt tot mai puțin al meu pe măsură ce „nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). Identitatea creștină este luată din mâinile noastre și pusă în mâinile lui Dumnezeu, iar prin aceasta ea este în același timp radical indecisă și totodată incontestabil asigurată. Deoarece Cristos este identitatea noastră primordială, creștinii pot călători cu încredere alături de cei diferiți și se pot angaja fără teamă în relații concesive cu alții, așa cum e normal să existe acolo unde există o identitate inclusivă. Care va fi rezultatul acestui angajament? Ca și în cazul lui Avraam, aceasta va fi o călătorie a credinței și speranței înspre o țară pe care n-a văzut-o încă nimeni până acum.



**MIROSLAV VOLF, Ph.D.**, este profesor de teologie la Yale University Divinity School, New Haven, Connecticut, S.U.A.

### Note de final

1. Pentru această noțiune despre identitatea de gen, vezi Miroslov Volf, *Exclusion and Embrace: A Theological Exploration of Identity, Otherness, and Reconciliation* (Nashville: Abingdon Press, 1996), 174–176.
2. Vezi Paul Ricoeur, *Oneself as Another*, trad. Kathleen Blamey (Chicago: The University of Chicago Press, 1992), 3.
3. Vezi Miroslov Volf, “Christianity and Violence”. Four Levels of Commitment Within Churches To Serve Immigrants.



**Mă simt  
singur.**

**Are viața  
mea  
un scop?**

**Va observa  
cineva când  
nu voi mai fi?**

**POT EU  
SĂ-I AJUT?**

**Sunt  
așa  
supărat?**

**Este o  
înșelătorie?**

**Este  
altceva  
acolo?**

# CUM VOR AUZI?

de Randy Hurst

**Pentru orice om, ideea de -și împărtăși credința cu câteva persoane pe an este o țintă rezonabilă. Totuși, dacă aceasta este o țintă rezonabilă, de ce nu procedează așa mai mulți creștini?**

Într-unul dintre zborurile mele la Londra, compania aeriană mi-a pierdut bagajul. Când m-am imbarcat pentru zborul înapoi spre S.U.A., managerul aeroportului și-a cerut scuze și mi-a oferit un loc la clasa întâi.

Stewardesa care se ocupa de mine era amabilă. Din conversația noastră ea a aflat că sunt pastor. În timp ce vorbeam cu ea, Duhul Sfânt mi-a dat un gând în inimă cu privire la o situație specifică din viața ei. În cele din urmă, i-am zis: „Am ceva să-ți spun. Eu n-am mai zburat niciodată de la Londra la Dallas la clasa întâi. Dar cred că Dumnezeu a aranjat asta, și nu ca să am eu o călătorie plăcută spre casă. El m-a pus aici pentru tine. Tu tocmai ai trecut printr-un divorț, nu-i așa?”

Ea a aprobat din cap, iar eu am continuat: „Înainte ca tu să te naști, Dumnezeu a avut un plan pentru viața ta, dar acel plan nu se întâmplă acum. Și nu poate să se desfășoare până când nu primești iertarea Lui și nu-ți predai viața lui Cristos.” Am întrebat-o dacă pot să mă rog ca ea să-L primească pe Isus Cristos ca Mântuitor.

„Da,” a răspuns ea, „și trebuie să vă mai spun ceva. Nici eu n-am mai zburat de la Londra la Dallas la clasa întâi. Stewardesa care trebuia să fie astăzi în această cursă s-a îmbolnăvit. Iar eu, când am ieșit pe ușă să vin la lucru, am făcut ceva ce nu am mai făcut de mulți ani – m-am rugat. Am zis: «Doamne, Tu știi că viața mea este un dezastru; în drumul acesta trebuie să-mi arăți ce am de făcut».”

După ce m-am rugat cu ea ca să-L primească pe Cristos, îi strălucea fața de bucurie.

După vreo doi ani, am primit un telefon. Femeia care sunase, mi-a zis: „Nu mă cunoașteți. Pastorul meu mi-a dat numărul dumneavoastră. Eu sunt stewardesă. Săptămâna aceasta m-am întâlnit cu o altă stewardesă și am descoperit că suntem creștine amândouă. Când ne-am spus fiecare mărturia, ea mi-a zis că L-a primit pe Cristos în timpul unui zbor de la Londra la Dallas și v-a menționat numele. Eu i-am spus că ați predicat și în biserica unde merg eu. Atunci ea mi-a cerut să vă caut și să vă spun că ea continuă să-L slujească pe Isus și merge la biserică, cu credincioșie.”

Am descoperit că în orice situație când un necredincios Îl primește pe Cristos prin mărturia cuiva, Dumnezeu deja pregătise inima acelei persoane pentru a auzi mesajul.

Biblia ne învață clar că mărturia personală nu este doar pentru câțiva care au darul de evanghelist (Efeseni 4:11). Aceasta este responsabilitatea fiecărui urmaș al lui Isus. Filip este singurul menționat în Noul Testament ca evanghelist. În Fapte 8, Dumnezeu l-a folosit pe el ca să-l aducă la credință pe famenul etiopian, oferind un exemplu despre activitatea unui evanghelist. În cultura modernă, cei mai mulți oameni cred că evangheliști sunt cei care predică la mulțimi de oameni pe stadioane sau la televiziune. Dar întâmplarea cu Filip este un exemplu de evanghelizare de la om la om.

Pentru orice om, ideea de a-și împărtăși credința cu câteva persoane pe an este o țintă rezonabilă. Totuși, dacă aceasta este o țintă rezonabilă, de ce nu procedează așa mai mulți creștini? Acest articol explică de ce oamenii neglijează evanghelizarea personală, schițează o

teologie biblică a evanghelizării și oferă două bune practici bazate pe această teologie care pot să ajute la implicarea mai multor credincioși în evanghelizarea personală.

## DE CE OAMENII NU MĂRTURISESC

Când eram la seminar, un profesor ne-a prezentat rezultatele unui studiu extins despre bisericile evanghelice. Acest studiu arăta că, în fiecare adunare, aproape toată evanghelizarea personală este făcută de mai puțin de zece la sută dintre membri.

De ce majoritatea credincioșilor nu vorbesc despre credința lor cu cei necredincioși? Iată patru dintre cele mai semnificative motive.

## APATIA SAU INDIFERENȚA

Studiul la care s-a referit profesorul mai arăta și că dintre acei zece la sută din adunare care sunt activi în a-și împărtăși credința, majoritatea sunt creștini de mai puțin de un an. Liderii bisericilor trebuie să ia în calcul două aspecte semnificative ale evanghelizării personale: educarea și motivarea. Eu cred că pentru cei mai mulți motivarea este provocarea cea mai mare.

## LIPSA DE ÎNCREDERE

Chiar dacă unii cred că motivul cel mai comun pentru care oamenii nu-și împărtășesc credința este apatia, eu cred că pentru cei mai mulți oameni lipsa de încredere este o problemă mai mare. Cei mai mulți urmași ai lui Cristos ar vrea să fie niște martori eficienți. Dar mulți se simt inadecvați, intimidăți sau chiar temători când trebuie să mărturisească despre credința lor, mai ales către cineva care nu provine dintr-un mediu creștin.

## PLURALISMUL ȘI UN CLIMAT DE TOLERANȚĂ

În mintea omului de rând, toleranța religioasă este considerată o virtute. Unele religii majore, cum ar fi budismul și hinduismul, sunt pluraliste prin structura lor. Concepția populară care câștigă tot mai mult teren este că nicio religie nu este sursa exclusivă a adevărului (dacă chiar există vreun adevăr) și că în fiecare religie se găsește ceva adevăr și valoare. Mulți creștini de astăzi au senzația că evanghelizarea directă echivalează cu lipsa de respect față de credința altora.

## CREDINȚE GREȘITE

Mulți oameni nu înțeleg necesitatea evanghelizării din cauza falselor

presupuneri despre condiția spirituală a omului și despre calea de mântuire. Culturile seculare încearcă să găsească o explicație pentru păcatul omului. Ele susțin că imoralitatea și violența sunt rezultatul sărăciei, al in justiției sociale și chiar al factorilor genetici.

Ideea prevalentă – chiar printre tot mai mulți evanghelici – acceptă că Dumnezeu îi va judeca pe cei care n-au fost răscumpărați și apoi îi va anihila, ca pe animale. Încă din vremea Bisericii Primare mulți au speculat cu idei universaliste, dorind ca în final toți oamenii să ajungă cumva în cer. O mare parte din cultura contemporană promovează ideea că orice credință a unui om poate fi o cale spre viața veșnică și pacea finală.

Întâmpinarea credințelor greșite cu adevărul biblic va rezolva în mare măsură problema indiferenței, a lipsei de încredere și va răspunde adecvat pluralismului și toleranței.

## ADEVĂRUL BIBLIC DESPRE EVANGHELIZARE

**Condiția spirituală a omului și calea de mântuire**

Aceste trei afirmații nu pot fi negate: omenirea este pierdută, viața veșnică este sigură și Isus Cristos este singura cale de mântuire.

### *Omenirea este pierdută*

Cuvântul lui Dumnezeu arată că toată omenirea este pierdută, pentru că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23<sup>1</sup>).

Într-unul dintre orașele moderne ale Asiei, în mijlocul zgârie-norilor sclipitori, am vizitat un templu păgân. În curtea exterioară se găseau mii de spectatori. Fără să vreau, împins de mulțime, am ajuns la mai puțin de doi metri distanță de un preot care rostea o incantație în timp ce adepții săi se lăsau cuprinși de transa demonică. Aceștia din urmă aveau înfipite în pielea de pe spate rânduri de cârlige de oțel, și totuși nu curgea nicio picătură de sânge. Fiecare cârlig era conectat la un lanț de care era prins un cărucior cu pietre. Închinătorii trăgeau aceste cărucioare pe străzi în încercarea de a obține iertare, vindecare sau prosperitate. Fiecare jug al torturii purta tăcut imaginea grafică a antitezei harului lui Dumnezeu. Oricât de stânjenitoare ar fi aceste imagini, este important să ne amintim că și cei care se



Cum se poate întâmpla că majoritatea credincioșilor au învățat din Cuvântul Domnului că responsabilitatea lor nu este să-i convingă pe necredincioși să devină creștini, ci „a planta” și „a uda” mesajul lui Isus oriunde Dumnezeu deschide uși ale oportunității?

Nu există  
tragedie  
mai mare ca  
oamenii pierduți  
spiritual să nu  
audă Evanghelia  
pentru că  
ucenicii lui Cristos  
au uitat să  
împărtășească  
mesajul.

pretind creștini dar nu-L cunosc personal pe Cristos sunt la fel de pierduți ca oricare dintre acei care se potrivesc stereotipului de „păgâni.”

### *Viața veșnică este sigură*

Deși toate ființele create au un început, din Cuvântul lui Dumnezeu noi înțelegem că odată ce viața umană începe, existența nu se încheie niciodată. Conform învățăturii lui Isus: „Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic.»... Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică” (Matei 25:41,46). Fiecare persoană va ajunge la o judecată finală și definitivă. Iar destinul ei, oricare ar fi acesta, va fi veșnic.

### *Isus Cristos este singura cale de mântuire*

Biblia învață că există o singură cale către pace și viață veșnică. Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). El este atât ușa cât și calea. Petru a declarat: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12).

### **Natura evanghelizării**

#### *Puterea evangheliei*

Apostolul Pavel a scris: „Eu sunt dator și grecilor și barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați. Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia vouă, celor din Roma. Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă *ea este puterea* lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului” (Romani 1:14–16, sublinierea autorului). În evanghelizare, puterea cea mai mare nu se găsește în mesager, ci în *mesaj*.

După ce stabilește că evanghelia este puterea pentru mântuire, Pavel prezintă un argument convingător pentru urgența proclamării ei: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?” (Romani 10:13–15). După ce anunță oferta harului lui Dumnezeu în Cristos, Pavel întreabă retoric și provocator, într-o secvență logică, construind fiecare întrebare pe

verbul principal din întrebarea anterioară. Concluzia este clară: Evanghelia trebuie proclamată.

Când Pavel a învățat cu privire la proclamarea Evangheliei, el a arătat foarte clar că mesajul nostru este mai mult decât cuvintele. El include și acțiunile noastre.

Pavel le-a scris credincioșilor din Tesalonic: „*Evanghelia noastră* v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală. Căci știți că, din dragoste pentru voi, am fost așa printre voi” (1 Tesaloniceni 1:5, sublinierea autorului).

Mărturia lui Pavel nu a fost doar *ce* a spus el („în cuvinte”), ci și *cum* a spus („cu putere și prin Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală”) și *cine* a fost el („știți ce fel de oameni am fost printre voi, de dragul vostru”).

*Ce spunem noi.* Evanghelia este un mesaj pe care noi trebuie să-l traducem în cuvinte. Studiul evanghelizării în Noul Testament ne arată fără echivoc că mesajul nostru trebuie să fie *Isus*. În Biserica Primară, mesajul credincioșilor se concentra întotdeauna pe persoana lui Isus Cristos. Și pe măsură ce creștinii de la început Îl proclamau pe Isus cu îndrăzneală și claritate, foarte mulți ajungeau să creadă.

*Cum spunem.* Nu doar cuvintele, ci și emoțiile, atitudinile și acțiunile noastre sunt în egală măsură o parte din mesajul nostru. În scrisoarea către Coloseni, Pavel a zis: „Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea. Vorbirea voastră să fie *totdeauna cu har*, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4:5,6, sublinierea autorului).

Apostolul Petru a zis: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar *cu blândete și teamă*, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc *purtarea voastră bună* în Hristos să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău (1 Petru 3:15,16, sublinierea autorului).

Atât Pavel cât și Petru subliniază o mărturie care include mai mult decât cuvinte. Pavel zice că vorbirea noastră trebuie să fie „totdeauna cu har”. Petru spune că noi trebuie să vorbim „cu blândete și teamă”.

*Cine suntem noi.* Dacă felul nostru de a fi și acțiunile noastre nu se potrivesc cu cuvintele noastre, atunci mesajul

nostru va fi mult stânjenit. Pentru mulți oameni, în special în cazul celor pe care îi cunoaștem personal, mărturia noastră individuală despre cum a schimbat Cristos viața noastră și dovada ei consecventă în acțiunile noastre îi vor influența cel mai mult.

Într-o societate în care oamenii își pierd rapid încrederea în integritatea liderilor din guvern și din lumea afacerilor, credibilitatea personală a creștinilor nu este doar o binecuvântare suplimentară în mărturisire ci este o cerință esențială.

### Împuternicirea Duhului

Pavel le-a spus tesalonicenilor că proclamarea eficientă a evangheliei s-a făcut „cu putere și prin Duhul Sfânt.”

Cuvântul tradus prin „putere” în Fapte 1:8 (*dunamis*) este de o frumoasă complexitate. El înseamnă simplu „abilitate” și se aplică la orice avem noi nevoie în evanghelizarea personală.

Duhul Sfânt ne împuternicește în toate cele trei componente ale mesajului: ce spunem, cum spunem și cine suntem. Duhul Sfânt dă putere mărturisirii noastre în ceea ce spunem și cum spunem – cu pasiune sinceră, convingătoare. El ne ajută de asemenea să devenim ceea ce ne-a chemat Dumnezeu să fim. Pe măsură ce noi lăsăm ca roada Duhului – natura lui Isus Cristos – să ne formeze viețile, Cristos devine evident pentru cei din jurul nostru.

Când înțelegem că cei pierduți spiritual sunt pierduți pe vecie și când știm că numai prin Cristos pot fi salvați, apatia și indiferența noastră sunt confruntate. La fel, ideile de pluralism și toleranță sunt puse sub semnul întrebării. Înțelegând puterea evangheliei și modul în care îl împuternicește Duhul pe mesager, credincioșii devin tot mai convinși de eficiența mărturiei personale.

### BUNELE PRACTICI ÎN EVANGHELIZAREA PERSONALĂ

Noi putem studia o mare varietate de practici ale celor care sunt activi și eficienți în evanghelizarea personală. Dar care sunt cele mai bune practici pentru a-i antrena și pe cei ce nu sunt activi? Două practici, evidente în învățăturile apostolilor Pavel și Petru, sunt cele mai eficiente în a-i ajuta pe credincioși să înceapă să se implice în evanghelizarea personală.

### Intrând în lucrarea lui Dumnezeu de evanghelizare

În prima sa epistolă către corinteni, Pavel descrie vestirea evangheliei în termenii plantării și udării semințelor: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească” (1 Corinteni 3:6). În această afirmație, Pavel face o distincție clară între lucrarea pe care o înfăptuiește Dumnezeu pentru recolta spirituală și cea pe care o fac slujitorii Săi. Timpul verbelor folosite de Pavel este și el diferit. Când Pavel și Apolo au sădit și au udat (mesajul), timpul verbului grecesc arată că, pentru un timp, Pavel a plantat sămânța. Într-o altă perioadă de timp, Apolo a udat-o. Dar când Pavel descrie activitatea lui Dumnezeu în acest proces, verbul arată clar că Dumnezeu nu a lucrat doar după ce sămânța a fost plantată și udată, ci *în tot acest timp* „Dumnezeu a făcut să crească” (sublinierea autorului).

Oamenii din bisericile noastre au nevoie să înțeleagă diferența dintre ce face Dumnezeu în evanghelizare și ce facem noi. Evanghelizarea este, în unele privințe, un proces de convingere. În a doua sa epistolă către corinteni, Pavel a scris: „Ca unii care cunoaștem frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredințăm” (2 Corinteni 5:11). Dar evanghelizarea este diferită de procesul natural al unei lămuriri omenеști obișnuite. Pavel mai scrie: „Învățătura și propovăduirea mea *nu stăteau în vorbirile înduplecătoare* ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere” (1 Corinteni 2:4, sublinierea autorului). Deși Pavel avea abilitatea de a convinge, el a înțeles că înțelepciunea pământească și convingerea omenească nu erau destul pentru a ajunge la oameni cu evanghelia.

Majoritatea urmașilor lui Cristos vor cu adevărat să fie martori eficienți. Dar mulți dintre ei se simt nepregătiți, intimidati și chiar se tem să împărtășească credința lor în Cristos. Într-o măsură semnificativă aceasta se datorează și convingerii greșite că noi, credincioșii, suntem responsabili pentru a-i convinge pe necredincioși să devină creștini. În timp ce noi suntem responsabili să ne facem partea noastră – să spunem evanghelia – numai Dumnezeu poate deschide inima cuiva ca să ia o decizie (Fapte 16:14).

Deși Dumnezeu a ales să ne implice în procesul de evanghelizare, partea noastră este posibilă doar pentru că Duhul Sfânt a lucrat deja în oameni – chiar înainte ca noi să le aducem mesajul. Mărturisirea nu este

Slujitorii  
bisericii trebuie  
să adauge  
două aspecte  
evanghelizării  
personale:  
educația  
și motivația.

Am observat că  
în orice situație  
când un necredincios  
Îl primește pe  
Cristos prin mărturia  
cuiva, Dumnezeu  
deja pregătise inima  
acelei persoane  
pentru a auzi  
mesajul.

o simplă sarcină de convingere omenească. Evanghelizarea este lucrarea lui Dumnezeu, o lucrare în care noi avem privilegiul să fim parteneri ai Duhului Sfânt pentru a ajunge la cei pierduți spiritual.

### Evanghelizarea ca răspuns

Mărturisirea nu este doar o comunicare în sens unic. Din nou, Pavel spune: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4:6); iar Petru: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi” (1 Petru 3:15).

Atât Petru cât și Pavel, care au avut influență în răspândirea timpurie a creștinismului și care erau cunoscuți pentru predicarea lor plină de putere, au afirmat că trebuie să dăm răspunsuri în comunicarea noastră cu necredincioșii – nu doar să proclamăm. Evanghelizarea ca răspuns recunoaște suveranitatea lui Dumnezeu și depinde de activitatea Lui. Aceasta ne permite să ne îndeplinim rolul în procesul de evanghelizare – răspunzând oamenilor în timp ce suntem dependenți de ajutorul Duhului Sfânt.

Am observat că în orice situație când un necredincios Îl primește pe Cristos prin mărturia cuiva, Dumnezeu deja pregătise inima acelei persoane pentru a auzi mesajul. Când noi înțelegem lucrarea lui Dumnezeu în evanghelizare, ea ne dă putere să fim cu îndrăzneală – dependenți de lucrarea Lui de convingere. Noi putem de asemenea să fim răbdători – având încredere în sincronizarea Lui, fără a încerca să presăm oamenii să ia o decizie prematură. Aceasta ne eliberează de anxietate și ne dă posibilitatea să nu fim nici ezitanți dar nici grăbiți atunci când vorbim cu oamenii.

Într-o conversație sensibilă cu un necredincios, noi nu putem întotdeauna să împărtășim ceea ce am putea considera o prezentare completă a evangheliei. Dar puțini sunt oamenii care iau o decizie pentru Cristos după o singură discuție. Noi „sădim” și „udăm” mesajul. Dumnezeu aduce creșterea. Duhul Sfânt îi duce pe oameni în fața unei decizii.

### CONCLUZIE

Ce s-ar întâmpla dacă majoritatea credincioșilor ar învăța din Cuvântul lui Dumnezeu că nu este răspunderea lor să-i convingă pe necredincioși să devină creștini ci doar să „sădească” și să „ude” mesajul lui Isus oriunde Dumnezeu deschide o ușă?

John Greenleaf Whittier, poetul american cunoscut pentru pozițiile sale abolitioniste, a scris: „Dintre toate cuvintele triste ce pot fi rostite sau scrise, cele mai triste sunt acestea – «Putea să fie!»” Nu există o tragedie mai mare decât aceea ca cei ce sunt pierduți spiritual să nu audă evanghelia pentru că urmașii lui Cristos au neglijat să-i răspândească mesajul.



#### RANDY HURST

este Director pentru dezvoltare, Assemblies of God World Missions, Springfield, Missouri.